P O U T N Í K

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA PRAHA

č. 22

ZVLÁŠTNÍ ČÍSLO VĚNOVANÉ BARRY LONGYEAROVI

O B S A H

Host - Barry Brookes Longyear str. 2
Barry Longyear: Můj nepřítel str. 3

Zpravodaj Poutník vydává klub Julese Verneа ve spolupráci se sfk Time Machine při KK ČSV SSM VŠCHT Praha.
Vychází jako neperiodický účelový informační materiál.
Příspěvky nečlenů jsou uváděny titulkem Host.
Adresa klubu: Miroslav Martan, Počátecká 12, 140 00 Praha 4
Uzávěrka: 2.12.1987
Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

HOST

Barry Brookes LONGYEAR

Barry Longyear patří mezi úspěšné mladé autory 80. let. Narodil se 12. května 1942 v Harrisburgu. V letech 1966-67 navštěvoval Wayne State University v Detroitu. Studia mu zřejmě předčasně ukončil sňatek s Reginou Bedsunovou v roce 1967. Rok působil jako produkční manažer firmy Madison Corporation v Detroitu, v letech 1968 - 1977 se živil jako nakladatel ve Philadelphii a v Farmingtonu, kde žije dodnes. Od roku 1977 je spisovatelem na volné noze.

První povídku otiskl r. 1978 v magazinu Isaac Asimov's SF Magazine a poměrně brzo se vypracoval na zručného spisovatele. Jeho ranné povídky náleží do cyklu Cirkusový svět. Popisují planetu kolonizovanou trosečníky z cirkusácké kosmické lodi, což autorovi umožnilo vytvořit opravdu pozoruhodné sociální zřízení. Tyto první povídky shrnul do sbírky Circus World (Cirkusový svět, 1980). V dalších příbězích přiletí na tuto planetu vyslanec Devátého kvadrantu Federace obydlených planet, aby její obyvatele varoval před blížícím se nebezpečím. Je však postaven před problém, jak obyvatelstvo přesvědčit o pravdivosti svých slov. Sérii doplňují romány City of Baraboo (Barabooské město, 1980), popisující, jak byla cirkusácká civilizace založena, a Elephant Song (Sloní píseň, 1981), ve kterém je uspořádána výprava na Zemi s cílem ukořistit nějaké slony (protože co by byli cirkusáci bez slonů?).

Byla to však povídka Enemy Mine (Můj nepřítel, 1979), která Longyeara proslavila. Dostal za ni ceny Hugo, Nebula a Locus a v témže roce byl také odměněn cenou J. W. Campbella jako nejlepší nový autor - to je bilance, která se předtím ještě nikomu nepodařila. Je nám proto potěšením vám oznámit, že právě s povídkou Můj nepřítel můžeme čtenáře Poutníka seznámit. Příběh si skutečně ceny zaslouží, neboť má jak vtip, tak i myšlenkovou hloubku. Jeho ústředním motivem je tolerance a o té může SF vypovídat víc než jakýkoliv jiný literární žánr. Vždyť co je větším důkazem tolerance

než překonání od narození vštěpovaného antropocentrismu a pochopení bytostí odlišné od člověka.

Wolfgang Petersen tuto povídku úspěšně zfilmoval pod stejným názvem a Barry Longyear spolu s Davidem Gerroldem zpětně podle filmu napsal roku 1985 stejnojmenný román. Kromě toho se původní povídka stala součástí sbírky Manifest Destiny, o níž je řeč v předmluvě k překladu. Longyear tedy využil jednoho příběhu jak jen se dalo.

Na povídku Můj nepřítel volně navazuje román The Tomorrow Testament (Testament zítřka, 1983). Odehrává se ve stejné válce lidí a mimozemšťanů a jeho hrdinkou je tentokrát pozemská zajatkyně, která začne mimozemským tvorům díky jejich náboženství rozumět. K posledním Longyearovým dílům patří sbírka jedenácti povídek It Came from Schenectady (Přišlo to ze Schenectady, 1984) a román Windom's Choice (Windomova volba, 1985).

Kritika soudí, že Longyearovi chybí ještě tvůrčí vyrovnanost. Jeho úspěch s povídkou Můj nepřítel byl příliš brzký a prudký, takže když sláva povídky s časem pominula, čtenáři o něj ztratili zájem. Longyear zkrátka nedokáže překonat laťku, kterou si na počátku položil příliš vysoko. SF ale píše dál a určitě o něm ještě hodně uslyšíme.

Ivan Adamovič

Barry Longyear

E N E M Y M I N E

(Můj nepřítel)

Jedna z nejlepších humanisticky zaměřených sf povídek, o to zajímavější, že je bez hlasného pathosu tak častého v dílech obdobného zaměření.

Její děj je napínavý, přitom však nepostrádá humoru, který je obvykle pouze naznačen, čímž je působivější. Některé pasáže přecházejí až do sentimentality, aby se v následujícím okamžiku změnily na přímo drastické líčení vyvstalých situací. Proto i po kompoziční stránce je povídka mistrovským dílem, takže není divu, že získala literární cenu a byla i úspěšně zfilmována.

Povídka je součástí antologie "The Mamoth Book of Short SF Stories" (Robinson Publishing, London 1986).

Ještě před dokončením překladu bylo však získáno její původní vydání z r. 1982, kde tvořila jednu ze tří povídek souboru "Manifest Destiny" (Edice "Futura", V. Británie, 1982), pojednávajících o agresivitě lidstva ve vesmíru, která skončila poznáním, že nelze násilím řešit problémy inteligentních ras, obývajících planety Mléčné dráhy. V tomto vydání je každá ze tří povídek uváděna "Protokolem z jednání legislativního shromáždění Spojených států Země a přidružených planet". Považuji za účelné zde příslušný "protokol" uvést, protože ve vydání z r. 1986 chybí.

Z á p i s

z jednání Legislativního výboru Spojených Států Země a přidružených planet konaného dne 6. června r. 2071

Předseda: "Vážení členové, mám tu čest předat slovo Azdovu Kuznikovi, generálnímu prezidentu Spojených Států Země."

Kuznikov: "Pane předsedo, vážení členové, dámy a pánové. Budu stručný. To, co mám na srdci, je otázka - máme ovládnout Galaxii nebo být sami ovládáni? Máme žít svobodně nebo pod despotickým režimem ještěrovitých tvorů? Mám pochopitelně na mysli onu pseudodemokratickou "Ligu Planet", která se zpupně nazývá "Spojené kvadranty Mléčné dráhy."

Dámy a pánové! Na půdě tohoto shromáždění byl vysloven názor, že bychom se měli stát členy "Charty devátého kvadrantu", abychom proti tvorům z planety Draco nestáli samotní, to jest pouze Spojené státy země a dvě stě přidružených planet. Ale dámy a pánové! Což nevíte, že veškerá vojenská moc Charty je jenom na papíře?

Bojovali bychom zase jenom my a navíc bychom se museli řídit zásadami tohoto směšného sdružení, které se velkohubě nazývá "Federace obývaných planet devátého kvadrantu". Jsme lidé a jako takoví si své bitvy musíme vybojovat sami. Děkuji za pozornost."

Předseda: "Slovo má zástupce přidružené planety Occam, pan Vyuna."

Vyuna: "Pane předsedo, pane generální prezidente Kuznikove, dámy a pánové! Plně podporuji názor generálního prezidenta Kuznikova a jménem své planety se odmítám připojit k "Chartě devátého kvadrantu." Děkuji za pozornost."

Předseda: "Prosím zástupce Africké Unie paní Tsambe."

Pí Tsambe: "Vážení přítomní, vidím, že jsem opět sama, takže mé prohlášení bude mít pouze protokolární význam. Znovu však tvrdím, že dny našeho bezuzdného řádění v Galaxii jsou sečteny. Když se to vezme, tak my ohrožujeme bytosti tohoto kvadrantu stejně jako Draci nás. Je pravda, že "Charta devátého kvadrantu" je slabá a my toho nestydatě využíváme. Ale tato organizace každým dnem sílí, zatímco my jednáme stále tak, jako bychom byli vládci celého vesmíru. Toto shromáždění se zřejmě rozhodne nepřipojit se k "Chartě". Proto se jen modlím, aby se žádný z nás nedožil důsledků tohoto rozhodnutí!"

Předseda: "Protože do debaty se již nikdo nehlásí, přistoupíme tedy k hlasování."

Výsledek hlasování: 438 hlasů proti, 62 hlasů pro.

Předseda: "Výsledek hlasování vyzněl jednoznačně proti našemu připojení k "Chartě devátého kvadrantu! Tím je záležitost uzavřena a můžeme přistoupit k dalšímu bodu jednání. Prosím zástupce ....."

Drakova tříprstá ruka se křečovitě zkřivila a v jeho žlutých očích jsem četl touhu, aby v ní buď držel zbraň nebo můj krk.

"Irkmaan!" zasyčel.

"Ty dračí hnuse!" vrátil jsem mu nadávku a učinil vyzývavé gesto, "tak pojď, Draku a zkus to!"

"Irkmaan vaa, korrum su!"

"Tak budeš kecat nebo bojovat? Do toho!"

Za zády jsem cítil vodní tříšť z vařícího se pekla zpěněných vln hrozících mne pohltit tak, jako můj letoun, s nímž jsem dopadl na mořskou hladinu. Drak se dokázal ze svého stroje katapultovat, když předtím ještě stačil zasáhnout můj energetický blok. S vypětím všech sil jsem doplaval ke skalnatému útesu, na nějž jsem se vydrápal. Kus dále od místa, kde stál Drak, ležela jeho katapultovací komora. Vysoko nad našimi hlavami bylo vidět záblesky z bitvy o opanování holé a neobydlené planety nacházející se doslova uprostřed ničeho.

Drak se nehýbal. Tu jsem si vzpomněl na nadávku, o které nám říkali, že přivede každého Draka do stádia šíleného vzteku. "Kiz da yuomeen, Schizumaat!"

Což znamená asi tolik, jakože Schizumaat, nejuctívanější dračí filosof, pojídá výkaly. Drak rozevřel ústa hrůzou a zase je sklapl. Jeho obličej změnil žlutou barvu na rudě hnědou, ale ovládl se, což mne překvapilo. Místo, aby se na mne vrhl, zaskřehotal vztekle: "Irkmaan, yaa stupid Mickey Mouse is!"

Přísahal jsem, že budu bojovat a třeba i padnu v zájmu celé řady vznešených cílů, ale čest tohoto slavného filmového hlodavce mezi ně rozhodně nepatřila. Drak jen udiveně zíral, když namísto, abych se na něho vrhl, jsem vybuchl v hysterický smích. Smál jsem se tak dlouho, až mne křeč spolu s vyčerpáním přiměly klesnout na kolena a zavřít oči. Po několika vteřinách jsem je násilím otevřel a ke svému úžasu spatřil, jak Drak uhání ze všech sil od pobřeží k vysokému pahorku. V tom jsem koutkem oka zahlédl, jak se na mne zezadu žene obrovská vlna, a v příštím okamžiku jsem ztratil vědomí.

"Kiz da yuomeen Irkmaan nee?"

Oči jsem měl plné písku a soli. Chtěl jsem si je protřít, ale nešlo to. Mé ruce byly přivázány ke koncům železné tyče prostrčené rukávy mé kombinézy. Drak seděl na nedalekém balvanu a se zájmem mne pozoroval. Zřejmě mne zachytil dřív, než mne ustupující vlna mohla spláchnout do moře, a pak využil mého bezvědomí, aby mne spoutal.

"V každém případě ti děkuji, žabí ksichte, ale proč to šněrování?"

"Ess?"

"Rozvaž mne, ty hajzle!"

Drak se usmál, přičemž roztáhl čelisti tak, že bylo vidět řady ostrých bílých zubů, které, na rozdíl od lidských, byly od sebe oddáleny. "Eh nee, Irkmaan!" Pak se přesvědčil, zda má pouta dobře drží.

"Rozvaž mne!"

Jeho úsměv zmizel. "Nee!" Ukázal na mne svým žlutým prstem. "Kos son va?"

"Neumím dracky. Takhle esper nebo anglicky ..."

Drak pokrčil rameny zcela tak jako člověk a pak ukázal prstem na svou hruď. "Kos va son Jeriba Shigan." Potom namířil prst na mne. "Kos son va?"

"Jmenuji se Willis S. Davidge."

"Ess?"

Pokusil jsem se přinutit jazyk, aby vyslovil nezvyklé slabiky dracké řeči. "Kos va son Willis Davidge."

"Eh." Jeriba Shigan pokývl hlavou. "Dassu, Davidge!"

"Ty mně můžeš taky ..."

"Dassu, dassu!" Drakův hlas projevoval netrpělivost. Nebral jsem ho na vědomí. Shýbl se, popadl mne za kombinézu na prsou a škubnutím postavil na nohy. "Dassu, dassu, kizlode!"

"Aha", řekl jsem. "Dassu" zřejmě znamená "vztyk". Ale co je to "kizlode"?

Drak se usmál. "Gavey Kiz?"

"Jistě, to já "geveyuju". Znamená to "výkal"."

Jerry se dotkl prstem své hlavy. "Lode, gavey?" Pak ukázal na mou hlavu. "Kizlode, gavey?"

"Jistě", souhlasil jsem. Pak jsem se ale prudce otočil s úmyslem zasáhnout jeho hlavu ostrým koncem tyče. Drak se zapotácel, upadl, a když odtáhl ruku z obličeje, byla plná bledého hnisu, který Drakové považují za krev. Pohlédl na mne s vraždou v očích. "Gefh! Nu gefh, Davidge!"

"Tak pojď a začni, ty čubčí "Kizlode"!"

Jerry se na mne vrhl a já se ho snažil zasáhnout koncem tyče, ale nepodařilo se mi to. Popadl mne za zápěstí a roztočil tak, že jsem ztratil rovnováhu a upadl zády na ostrou hranu skalního výčnělku. Opřel jsem se o něj, skrčil nohy a pak vší silou je vymrštil dopředu. Zasáhl jsem ho do břicha, takže odletěl a upadl do písku. Ihned jsem vyskočil, abych mu těžkou botou rozkopl hlavu.

Kupodivu si mne vůbec nevšímal, jen vytřeštěně zíral kamsi za mne a současně tím směrem ukázal rukou. Zastavil jsem se, otočil a ke své hrůze spatřil nesmírnou horu vlny, řítící se přímo na nás.

"Kiz!", zaklel Jerry, vyskočil a uháněl vzhůru po úbočí pahorku a já v těsném závěsu za ním. Za našimi zády se ozýval ohlušující řev vodního přívalu, který nám byl v patách. Klouzali jsme po vlhkém písku a klopýtali přes kluzké balvany, až jsme se dostali k místu, kde ležela Jerryho katapultovací kabina. Drak se zastavil, opřel se o ni a zoufale se snažil valit ji vzhůru po kamenité stráni z dosahu blížící se záplavy. Zřejmě v ní měl věci potřebné pro přežití na této holé skalnaté výspě.

"Jerry!", řval jsem, abych přehlušil hučení blížící se vlny. "Vytáhni mi z rukávů tu zatracenou tyč! Pomůžu ti tu kabinu odvalit!"

Drak se na mne nechápavě podíval. "Tu tyč, ty "kizlode", rychle ji vytáhni!", křičel jsem, ukazuje bradou na své roztažené ruce.

Jerry podložil kabinu kamenem, aby se nesesmekla, a pak mi rychle odvázal zápěstí a tyč vytáhl z rukávů. Společně jsme se

opřeli rameny o kabinu a valili ji s vypětím všech sil nahoru po svahu. Mezitím nás vlna zaplavila až do výše pasu, ale současně nám pomáhala valit kabinu, která se zmítala, jako by byla z korku. Nakonec se nám podařilo vytlačit ji na bezpečné místo a zajistit ji několika velkými kameny.

Jerry se posadil, vyčerpaně se opřel zády o kabinu a zasmušile se díval, jak příval vody se pomalu vrací zpět. "Magasienna", poznamenal otráveně.

"Přesně tak, bratříčku!" Nevěděl jsem, co tím slovem myslí, ale považoval jsem za slušnost mu přitakat. Posadil jsem se vedle něho a vida v jeho očích souhlas s dočasným příměřím, zavřel jsem oči a dovolil jsem si přepych omdlít.

Když jsem zase otevřel oči, byla obloha šedočerná. Drak byl ještě v bezvědomí a má první myšlenka byla vyřídit si to s ním definitivně. Pak mne ale napadlo, jak bezvýznamný je náš spor ve srovnání s šílenstvím vodního živlu dole pod námi. Proč už tu není naše pátrací záchranná skupina? Že by nás Draci porazili a odehnali od planety? Pak by tu ale měla být ta jejich! Nebo se všichni navzájem pobili?

Podle posledního pohledu z padajícího letounu jsme se nacházeli na mrňavém ostrůvku na neznámém místě planety Fyrine 4, která je tak bezvýznamná, že ani nemá vlastní jméno, ale zřejmě natolik důležitá, že stojí za to, aby se pro ni umíralo.

Namáhavě jsem se zvedl a po několika minutách namáhavého šplhání jsem stanul na vrcholku pahorku, tyčícího se asi osmdesát metrů nad hladinou zuřícího moře. Rozhlédl jsem se a zjistil, že ostrůvek je asi dva kilometry dlouhý a půl kilometru široký. Co mne však nepříjemně překvapilo, byly kolem ležící kameny, dokulata ohlazené vodou. To znamená, že strašlivé vlny, jimž jsme jen stěží unikli, jsou jen nepatrným čeřením ve srovnání s tím, co toto moře má ještě v záloze.

Za sebou jsem zaslechl kroky. Byl to Jerry, který se za mnou vyšplhal a pátravě se rozhlížel. Poklekl jsem a rukou přejel ohla-

zený balvan, abych mu naznačil, že voda se přelévá i přes vrcholek cstrůvku.

Drak jen pokývl hlavou. "Ae, gavey." Ukázal dolů na kabinu. "Echey masu nanesay!"

Nechápavě jsem se na něho podíval, ale pak mi svitlo. "Nanesay? - to znamená kabina?"

"Ae, kabina - nanesay." Pak ukázal prstem k nohám a opakoval: "Echey masu nanesay!"

Zavrtěl jsem smutně hlavou. "Jerry, když "gavey", jak jsou ty balvany hladké, tak musíš také "gavey", že "masuovat" tu "nanesay" až sem nahoru nemá smysl!" Naznačil jsem pohyb vlny a ukázal na ohlazené balvany. "Vlny "echey" až sem!"

"Ae, gavey." Jerry se rozhlížel kolem, rozpačitě si přitom hladě tvář. Pak ale přešel k hromadě kamenů a začal je přemísťovat tam, kde jsme stáli. "Viga, Davidge!" Pod jeho hbitýma rukama začala vyrůstat solidní zídka. Ukázal do jejího středu. "Echey, nanesay!"

Čas na Fyrině 4 se mi zdál ubíhat alespoň třikrát pomaleji než na kterékoliv jiné planetě, kterou jsem kdy navštívil. Celý první den jsme strávili dopravou Jerryho "nanesay" na vrcholek pahorku a výstavbou kamenné hradby. Večer se prudce ochladilo, a tak jsme z Jerryho kabiny vymontovali všechna nepotřebná zařízení, čímž jsme dostali dostatečný prostor, abychom se do ní vmísili oba.

Vzájemně se zahřívajíce zády, pojedli jsme něco z Jerryho železných zásob - mimochodem, chutnalo to ohavně - a abychom nějak zabili čas, než usneme, věnovali jsme se lingvistice.

"Oko?" -"Thuyo."

"Prst?" - "Zurath."

"Hlava?" - Drak se usmál - "lode".

"Ho, ho, to je ale legrace!"

"Ho, ho!"

Po celých devět příštích dnů, během nichž nepřetržitě pršelo, jsme zdokonalovali kamennou hráz. K výbavě kabiny patřila i plachta z plastiku, z níž jsme nad celým prostorem vyrobili docela obstojnou střechu. Když jsme skončili, posadili jsme se dovnitř a asi hodinu obdivovali své dílo. Pak ale jako na povel jsme se na sebe podívali.

"Co budeme dělat, Jerry?"

"Čekat."

"Gavey." Vstal jsem a sestoupil z vrcholu pahorku na místo, kde přílivová voda vytvořila ve skalní prohlubni malé jezírko. Mezi kameny byly kolonie největších oranžových mlžů jaké jsem kdy viděl. Zavolal jsem na Jerryho. Když přišel, pokrčil rameny: "Co má být?"

"Co má být?" Opakoval jsem po něm ironicky. "Tvoje železná zásoba koncentrátů věčně nevydrží. Co budeme jíst potom?"

Jerry pohlédl na hemžící se slizké tvory s netajeným odporem. "Ne, Davidge. Oni dřív nás najít a odvézt!"

Naše schopnost vzájemně se domluvit postupně dospěla do stádia jakéhosi pidgin-guláše drackých a anglických slov.

"Když nás nenajdou, co potom?"

Jerry se znovu podíval do tůně, otřásl se a odcházel, mumlaje něco v tom smyslu, že mé chuťové buňky jsou zřejmě schopny přijmout i výkaly.

Rozhlédl jsem se po obzoru. Všude kolem bylo moře, jehož příšerné vlny se valily přímo k nám. Pouze zcela vpravo bylo vidět na obzoru nezřetelnou tmavou čáru. Mohla to být pevnina, ale jak se na ni dostat? Jediné, co mohlo posloužit jako plavidlo, byla Jerryho "nanesay". Bude však Jerry s mým plánem souhlasit?

Toho večera jsme seděli pod plachtou, žvýkajíce koncentrátové tabletky z rapidně se zmenšujících zásob. Drak upřel své žluté oči na čáru rýsující se na obzoru a zavrtěl hlavou. "Ne, Davidge. Moc nebezpečný je."

"A zůstat tady snad není?"

"Oni nás brzo najít."

Pohlédl jsem do jeho žlutých očí. "Jerry, tomu sám nevěříš. Uvaž, na pevnině budeme v bezpečí před vlnobitím, možná najdeme potravu ..."

"Ne možná." Jerry ukázal na moře. "Jak řídit nanesay, Davidge? Vlna nabrat vodu než doplout k pobřeží, gavey?" Jerry tlesk rukama o sebe.""Ers eh bresha" skaliska, ne? Potom my mrtví!"

"Ale vlny jsou tím směrem, takže nemusíme nanesay řídit, gavey?"

"Když pobřeží malé, mineme, a co potom?"

"Musíme riskovat. Možná, že pobřeží bude ploché, bez skalisek."

"Možná?"

"A co když přijde velká vlna a smete nás i z tohoto vrcholu?"

Drak se na mne úkosem podíval. "Proč tam chceš? Baze Irkmaanů tam je?"

Zasmál jsem se. "Říkal jsem ti přece, že my tu žádnou základnu nemáme!"

Jerry se beze slova otočil, sáhl za sebe a vytáhl kovovou tyč, tutéž, pomocí níž mne před tím svázal. Beze slova mi ji podal. Ne důvěřivě jsem ji vzal do ruky a prohlížel. Její povrch byl lesklý, bez sebemenší stopy rzi. Na jejím konci byla vyražena písmena a arabské číslice - zřejmě označení typu nebo součástky. Záblesk naděje, který mne rozehřál, však rychle zmizel, když jsem zjistil, že označení není vojenského charakteru. Zklamaně jsem tyč odhodil.

"Ta věc tady mohla ležet dlouho", poznamenal jsem. "Označení je civilní a pokud vím, do této oblasti nebyly zatím podniknuty žádné výzkumné expedice. Když, tak tomu muselo být hodně dávno."

Drak se dotkl nohou tyče. "Ale je nová, gavey?"

"Ne nová, Jerry, ale gavey nerezová ocel?"

Drak cosi zhnuseně zamručel. Pak se na mne podíval. "Já zůstat, nanesay, zůstat a ty jít kam chceš, Davidge!"

Nastala noc. Zvedl se vichr a řezavě skučel skulinami ohradní zdi. Plachta tvořící strop se zmítala tak prudce, že jsem trnul hrůzou, aby se neroztrhala. Jerry seděl na zemi opřen o svou nanesay, jakoby chtěl dát najevo, že oba patří k sobě a že spolu také zůstanou.

Venku to bouřilo čím dále tím divočeji. Po chvíli řekl Jerry znepokojeně. "Moře divoké moc je, Davidge, ne?"

"Nevidím na ně, je tma. Ale podle toho větru se zdá, že něco začijeme."

Mlčeli jsme a naslouchali stále sílícímu řádění větru. Pak se znovu Jerry ozval. "Davidge, gavey jak říct ne-jistota, ne-možný, ne-být?"

Chvíli jsem přemýšlel, co má vlastně Jerry na mysli, ale pak mi svitlo. Zřejmě mu jde o vyjádření opaku těchto výrazů.

"Ty chceš říct - možná, asi, snad?"

"Ae. Možnáasisnad Draci mít lodě Irkmaanů. Před válkou kupovat, za války chytat. Ta tyč možnáasisnad od Draků je."

"To by pak znamenalo, že na planetě je vaše základna?"

"Možnáasi-snad, Davidge."

"Tím spíše by ses měl pokusit přeplout na pevninu!"

"Ne, ne, nemluvit!" Jerry usilovně lapal po vhodných slovech.

"Jerry, musíme mluvit! Když už nechceš odjet a já mám kvůli tomu chcípnout na tomto proklatém ostrůvku, tak alespoň mám právo vědět proč!"

Jerry dlouho mlčel. "Davidge", řekl nakonec.

"Ess?"

"Nanesay ty vzít. Půl zásob nechat mně. Já zůstat."

"Nesmysl", zavrtěl jsem rozhodně hlavou. "Bez tebe neodjedu."

"Ale ty přece chtít!"

"Jistě, ale ty nechceš. Myslíš si, že nás někdo zachrání?"

"Možnáasisnad."

"To je hloupost. Nikdo nepřiletí. To se tak bojíš vody? Společně máme větší naději!"

"Když ty sám, větší naději ty mít. Tvůj nepřítel já, gavey?"

Zašklebil jsem se, i když toto gesto v panující temnotě nemělo smysl. "Jerry, ty gavey "osamělost"?"

"Ne gavey."

"Samota. Nikoho nemít. Nikdy s tebou nemluvit a nemít tě rád."

"Gavey, že ty být sám. Vzít si nanesay. Já zůstat."

"Pak zůstanu i já."

Z temnoty se ozvalo něco jako výsměch. "Ty mít rád Draka? Ale proč potom mě chtít zabít? Ty, Irkmaan, "porzhab" v hlavě!"

"Jako že jsem cvok? To je mi fuk!" Svezl jsem se podél stěny a opřel se o Drakova záda, abych se zahřál. Venku se vítr poněkud ztišil, takže byla naděje na trochu spánku. Pak se ale Drak ozval znovu.

"Davidge?"

"Co je zase?", zeptal jsem se mrzutě.

"Osamělost. Těžko mluvit, nee?"

Rozpačitě jsem něco zabručel. Jerry vyhlížel skulinou do temnoty, kde řvalo moře. Pak se ke mně otočil. "Proč já chtít zůstat, já teď tobě říct."

"Dobře, tak povídej!"

Jerry zřejmě zápasil s nedostatkem vhodných výrazů. Pak ale strnul a vytřeštil oči. Povstal jsem. "Ess?"

Jerry mlčky ukázal směrem k moři. "Vlna velká moc!"

Odstrčil jsem ho od otvoru a vyhlédl jsem ven. I v noční temnotě bylo možno rozeznat světelkující vrchol nesmírné vlny řítící se přímo na nás. Skočili jsme za kabinu a pevně se zachytili za její dveře. V témže okamžiku vlna udeřila. Strhla střechu nad kamennou ohradou, kterou zatopila. Byli jsme pod vodou, kde to s námi točilo jako s ponožkami v pračce. Pak vlna náhle ustoupila.

Protřel jsem si pálící oči a spatřil, jak se Jerry šplhá na ohradu a současně druhou vlnu, týčící se nad námi jako zeď. "Kizlode!", zařval jsem, "co tam k čertu děláš? Hned se vrať sem dovnitř!"

Skočil jsem ke kabině, dosud pevně zaklíněné mezi dvěma balvany a trhl závěrem dveří. "Sem, rychle!"

Jerry se připotácel. "Davidge, vlny stále jít čím dál tím větší!"

"Dovnitř!" Mrštil jsem jím do dveřního otvoru a vrhl se za ním, nečekaje, až mi uvolní místo. Oba jsme se svalili, ale ještě v posledním okamžiku jsem stačil přirazit dveře. Pak jsem cítil, jak se kabina prudce nazvedla a narazila plnou silou na kamennou ohradu.

"Davidge, my plout?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Zadržují nás balvany. Jakmile přejdou vlny, bude zase dobře."

Odvalil jsem se z Jerryho, jemuž jsem ležel na břiše, a opřel se nohama o ocelovou stěnu kabiny, abych mohl lépe čelit úderu příští vlny. Ale voda zřejmě opadla, protože kabina se přestala zmítat.

"Jerry?"

"Ess?"

"Cos mi to chtěl říct, než začlo to vlnobití?"

"Proč já muset zůstat? Těžko mluvit. Davidge, ty gavey "vi nessa"?"

"Ne gavey."

"Vi nessa - to být malý já, gavey?"

"Co to říkáš? Ty budeš malý nebo co?"

"Malý Drak. Malý já. Od já."

Vytřeštil jsem oči. "Snad nechceš říct, že budeš rodit?"

"Možnáasisnad."

Potřásl jsem hlavou. "Moment, Jerry, ale co to má společného s tím, že se nechceš přeplavit na pevninu?"

"Před tím vi nessa, gavey, potom smrt."

"Tvé dítě umřelo?"

"Ae." Drak téměř lidksy zavzlykal. "Nanesay v moři - bum. Já upadl. Tean poranil se. Tean umřel, gavey?"

"Ae, gavey." Tak to tedy byl ten problém. Jerry se obává, že při otřesech během plavby by mohl ztratit další dítě. Nebylo divu. Kabina se může zmítat, případně narazit na útes - ale zůstat nadále sedět na opuštěném ostrově také není řešení.

V tom do nás narazila massa vody. Kabina se zapotácela, zvedla se a vyrazila jako šíp. Prudký pohyb mne vrhl hlavou přímo pro-

ti ocelové stěně. Ještě než jsem ztratil vědomí, zaslechl jsem Jerryho zoufalý výkřik: "Tean - vi tean!"

Mohly to být vteřiny nebo také roky, co jsem se zmítal v temnotě. Horko, zima - a pak úleva. Jemná ruka mi spočívala na čele. Skulinou mezi víčky jsem spatřil Jerryho jak sedí vedle mne a čímsi chladným mi otírá tvář. Zašeptal jsem: "Jerry!"

Drak mi pohlédl do očí a usmál se. "Dobré je, Davidge, dobré." Po tváři mu přeběhl mihotavý odlesk a vzápětí jsem ucítil kouř. Oheň! Otočil jsem hlavu a zjistil, že se nalézám v jakési místnosti se stropem a stěnami ze silných větví propletených listy a kusy mechu. Ležel jsem na lůžku z měkkých ohebných větviček pokrytých vrstvou suché trávy a mořských řas. Uprostřed místnosti bylo ohniště, z něhož sálalo příjemné teplo.

"Oheň my máme a také dřevo", řekl pyšně Jerry. Snažil jsem se povstat, ale se zasténáním jsem klesl zpět na lůžko a zavřel oči. "Kde to jsme?", zašeptal jsem.

"Velký ostrov, Davidge. Vlna smetla nás ze skály a přihnala sem. Devět dnů plavali."

"To chceš říct, že jsem byl devět dnů v bezvědomí?"

"Ty nevědět o sobě sedmnáct dní. Osm dní my už tady jsme."

Sedmnáct dní na Fyrině 4 se rovná asi tak pozemskému měsíci. Po celou tu dobu se Drak o mne staral! A to jsem ještě nevěděl, že mne vyprostil z potápějící se nanesay a bezvědomého vlekl asi osm kilometrů, než nalezl vhodné místo pro postavení chatrče.

"A co tvůj tean - to dítě?"

Drak si spokojeně poklepal po nadmutém břichu. "Dobré je, Davidge. Ale ty být moc zraněn od nanesay."

"Jerry?"

"Ess?"

"Tys mi zachránil život."

"Ae."

"Proč?"

Drak chvíli mlčel. "Davidge", řekl posléze, "ty tam na skále mluvit o osamělost. Já už osamělost gavey. Ale teď ty už nemluvit a jíst!" Podal mi lasturu, v níž bylo cosi, co vypadalo jako hustá horká polévka.

"Co je to?"

"Je to z - červ, ale dlouhý."

"Úhoř?"

"Ae, ale co žít na zemi."

"Ty myslíš had?"

"Možnáasisnad."

Rezignovaně jsem se napil husté břečky, polkl a cítil, jak mi útrobami prochází příjemné teplo.

"Dobré!"

Drak se usmál. "Chceš také "custa"?"

"Ess?"

"Custa". Jerry sáhl kamsi za ohniště, odkud vytáhl úlomek jakési průhledné horniny a podal mi jej. Nehtem jsem vydrolil několik zrníček a ochutnal. Byla to sůl.

"Samozřejmě, že chci "custa"", řekl jsem radostně. "Chci jíst se vším komfortem, jako v hotelu!"

Jerry chvíli třel dva úlomky solných krystalů o sebe, až se na plochém kameni, který sloužil za kuchyňskou pracovní desku, objevila hromádka soli. Vzal jsem špetku, vhodil do polévky, zamíchal prstem a dlouze se napil. "Fantastické!", zamlaskal jsem.

"Dobré, že?"

"Ae", pokývl jsem hlavou. "Ale mám už dost a nějak se mi chce spát."

"Ae, Davidge, gavey." Drak vzal lasturu a uložil ji na místo. Pak se na mne dlouze zadíval, otočil se a vyšel ven. Zavřel jsem oči a příjemné teplo z ohniště mne po chvíli ukolébalo do bezesného spánku.

Za dva dny jsem se s Jerryho pomocí procházel po chatě a za další dva dny jsem již vyšel ven. Zde jsem si teprve plně uvědomil, jaké úsilí musel Jerry vynaložit na mou záchranu, zejména když vlny spláchly naši nanesey zpět do moře a s ní veškerou výbavu a zásobu potravin.

Drakové jsou doslova labužníci, pokud jde o jídle, ale situace donutila Jerryho odložit veškeré předsudky. Po mnohém zklamání, které mu připravila zdejší flora, nakonec přece jen nalezl rostlinu, jejíž měkké kořeny byly jakž takž jedlé a uvařené bobule poskytovaly celkem přijatelný čaj. S masem to bylo horší. Veškerou zdejší faunu představovali velcí šedí bahenní hadi, naštěstí neškodní, jimiž se blízký močál přímo hemžil. Na jednom ze svých pozdějších průzkumů jsem doplnil náš jídelníček o celkem chutné ovoce, které vyhlíželo i chutnalo jako kříženec švestky a hrušky. Při mořském pobřeží jsem našel ještě kolonii několika druhů jedlých měkkýšů, kteří tvořily vítaný doplněk naší hadí diety. Spolu se solí, kterou před tím Jerry objevil v jedné skalní rozsedlině, jsme tedy měli zajištěny základní předpoklady pro jakés takés přežití.

Dny byly stále chladnější, a tak jsme si uvědomili, že Fyrine 4 má také zimní období, a že i přes různá vylepšení, s pouhou chatrčí asi nevystačíme. Vydali jsme se tedy hledat vhodné zimní útočiště a po třech dnech usilovného pátrání jsme objevili v pobřežních skalách jeskyni, o níž jsme usoudili, že po určité úpravě by nám mohla vyhovovat.

Vstupní otvor jsme obezdili kameny a zasadili primitivní, ale pevné a dobře izolované dveře. Uprostřed jeskyně bylo vhodné místo pro ohniště, neboť nad ním byla skalní trhlina, jíž mohl kouř volně unikat. V pozadí jeskyně bylo miniaturní jezírko s čistou ledovou vodou, která jako reservoár pitné vody byla k nezaplacení.

Pak jsme nanosili dostatečné zásoby dřeva jako palivo na zimu a tím jsme skončili základní přípravu na nadcházející zimu. Dlouhé večery jsme pak trávili výrobou různých užitečných předmětů jako

rukavic, čepic, kazajek, přikrývek, spacích pytlů, vesměs ze sušených hadích kůží. Jako podšívka nám sloužila suchá tráva a mořské řasy. Při práci jsme se vzájemně zdokonalovali ve svých jazycích, takže než udeřily mrazy, ovládal každý z nás celkem slušně řeč toho druhého.

Naše konverzace se točila hlavně kolem očekávaného narození dítěte, přičemž jsem zjistil, že u Draků je mimořádně vyvinut kult předků. Dokonalá znalost rodinné genealogie je totiž podmínkou, aby mladý Drak byl přijat jako plnoprávný člen do příslušného rodinného klanu se všemi společenskými a hmotnými výhodami. Například Jerry byl schopen bez váhání vyjmenovat všech dvě stě svých předků a navíc, čím byli a čím se proslavili.

Když na Jerryho žádost jsem měl referovat o svých předcích, trochu jsem se styděl. Mohl jsem uvést pouze to, že jsem Willis z rodu Davidge, že můj otec Nathan byl subalterním civilním inženýrem a že matka Sibylla obstarávala domácnost. Můj děd - jak se jenom jmenoval? - měl něco společného se zemědělstvím a jeho otec, můj praděd - jak ten vůbec přišel na svět? Bylo mi trapně.

Už ani nevím, co dalo podnět k tomu, že jsem se začal učit memorovat genealogii Jeribova rodu. Snad to bylo z nudy, nebo to vyvolaly Jerryho pochybnosti o mé schopnosti pamatovat si tak dlouhou řadu jmen. Protože mám fenomenální paměť, nebylo divu, že Jerry žasl, když za několik večerů jsem byl schopen odříkat posloupnost jeho dvou set předků, aniž bych se spletl.

Jindy jsme mluvili o válce. "To byl docela pěkný trik přilákat mne dolů do atmosféry a tam do mne narazit", poznamenal jsem.

Jerry pozvedl hlavu od hadích koží, které právě sešíval. "Nediv se, je známo, že my jsme - máme létání v krvi a nikdo nás nepřekoná!"

Ušklíbl jsem se. "Takže, když jsi do mne narazil, stačil jsem tě ještě sestřelit!"

"To musela být náhoda. Ale víc mne zajímá, proč vy lidé se roztahujete po této části galaxie. Než jste přišli, žili jsme tisíc let v míru a pokoji."

"To je zajímavé. Proč tedy jste se tu objevili také vy, když tato oblast je od vás stejně daleko jako od nás?"

"My objevujeme a osídlujeme planety v souladu s drackou tradicí!"

"A co myslíš, že jsme my? Nějací peciválové?"

Jerry sklonil hlavu a věnoval se svým kůžím. Když konečně promluvil, zněl jeho hlas neobvykle ostře. "Proč vy lidé se šíříte po galaxii jako nějaká nákaza? Nikdo vás sem přece nezval?"

"My jsme zde a zde také zůstaneme!"

"A to je právě ten důvod, proč s vámi bojujeme!"

Zasmál jsem se. "Tohle dosavadní pošťuchování ty nazýváš bojem? Jen počkej, až se do toho dáme doopravdy. Už jsme s tím pomalu začali!"

Drak výsměšně vycenil zuby. "A výsledek je ten, že tady sedíš a žvýkáš uzeného hada!"

To mne dopálilo. Vyplivl jsem polorozkousané sousto a obořil se na Jerryho: "Zřejmě toho víš o hadech hodně, když jsi sám had!"

Jerry se zaškaredil, otočil se ke mně zády a pokračoval v práci. Nejraději bych si dal políček. Takhle hloupě se dát strhnout? Musel jsem přece vědět, že každá diskuse na toto téma skončí nutně ve slepé uličce.

"Co to šiješ, Jerry?", zeptal jsem se nesměle, v naději, že nějak napravím vzniklou situaci.

Jerry zavrčel. "My dva jsme domluvili!"

"Neblázni, Jerry, já to tak nemyslel a hrozně se omlouvám!"

Drak ke mně natočil pomalu hlavu. "Obleček pro mého syna. Bude se jmenovat Zammis."

Výraz mé tváře vyvolal Drakův úsměv. Začal se smát a já se samozřejmě s ulehčením přidal.

Také jsme se pustili do filozofických debat. "Mohl bys mi vysvětlit Schismumaatovo učení? Co vlastně hlásá?"

Jerry se zamračil. "Ne, Davidge."

"Je to snad nějaké tajemství?"

"To ne. Ale my si Schizumaaty příliš vážíme, než abychom o něm jen tak zbůhdarma mluvili."

Pohladil jsem si zarostlou bradu. "Tím máš na mysli, že o něm nechceš mluvit vůbec, nebo jen proto, že jsem příslušníkem cizí rasy?"

"To s tím nemá nic společného. Konkrétně právě s tebou o tom nechci mluvit. Vzpomeň si, jak jsi se o něm urážlivě vyjádřil, když jsme tehdy stáli proti sobě na tom ostrůvku. To se nedá zapomenout!"

Bylo mi trapně. Nazvat někoho pojídačem výkalů je frapantní, i kdyby se jednalo o obyčejnou osobu, neřku-li o věhlasného filozofa.

"Změnilo by situaci, kdybych se omluvil?" Zeptal jsem se zkroušeně.

"Ne."

Na něco jsem si vzpomněl. V koutcích úst mi zacukalo. Ještě štěstí, že v příšeří jeskyně to Jerry nepostřehl. "Kdybych ti odpustil urážku našeho Mickey Mouse, mohl bys mi na oplátku prominout to, co jsem řekl o vašem Schizumaatovi? Pak bychom mohli oba na všechno zapomenout a nic by ti nebránilo, abys mi vysvětlil jeho filozofii."

Sklonil jsem hlavu, aby to vypadalo, jako bych velkému Schizumaatovi vzdával úctu a modlil se, aby Jerry nepostřehl, s jakou námahou přemáhám smích.

Jerry na mne pohlédl a jeho tvář vyjadřovala upřímnou lítost. "Mrzí mne, Davidge, že jsem se o vašem Mickey Mouse tak nepěkně vyjádřil. Promineš-li mi tu urážku, rád tě seznámím s učením našeho Schizumaata."

"Jistě, Jerry, souhlasím."

"Ale pak musíš na oplátku ty mně objasnit filozofické učení vašeho Mickey Mouse!"

"Já - já, ehm, pokusím se."

Jindy jsme [illegible] mluvili o dítěti, jehož jméno podle závazných tradic Jeribova rodu, bude Zammis.

"Jerry, čím by se měl Zammis jednou stát?"

Drak pokrčil rameny. "To je jeho věc. Hlavně, aby za všech okolností dělal čest svému rodu."

"Jinak nemáš žádné zvláštní přání?"

"Samozřejmě, že mám. Přeji si, aby se jednoho dne dostal živ a zdráv z této proklaté planety!"

"Amen", dodal jsem s plnou vážností.

"Amen", opakoval po mně Drak.

Zima byla stále úpornější. Venku bylo vše pokryto ledem a navíc nepřetržitě řádila mrazivá vichřice, takže každé opuštění jeskyně bylo spojeno se značným rizikem. Přesto jsme svou tělesnou potřebu vykonávali venku, abychom si udrželi jeskyni čistou a vodu v jezírku nezkaženou.

Jednou časně ráno jsem přikládal na oheň, zatím co Jerry byl venku. Náhle jsem zaslechl, jak mne volá. Zahalil jsem si obličej pokrývkou a vyběhl ven. Jerry stál na skalním výstupku před jeskyní, ukazoval na oblohu a kýval na mne, abych se podíval. Zvedl jsem oči a překvapením strnul. Poprvé za celou dobu našeho pobytu na této planetě byla obloha čistá, bez jediného mráčku. Vycházející slunce za vodním horizontem zářilo oslepujícím jasem.

"Za takového počasí by přece každá orbitující loď musela spatřit signální oheň!" Jerry na mne pohlédl s nadějí v očích.

"Možná - nevím. Pokud by oheň byl dost velký, pokud nějaká loď poletí právě tudy a pokud se budou dívat správným směrem."

Bylo těch "pokud" poněkud příliš mnoho na to, abych se oddával plané naději. Kromě toho jsem cítil, jak i v silných prošívaných rukavicích mi tuhnou prsty. "Jerry, pojď raději dovnitř!"

"Davidge, ta možnost existuje!"

"No tak dobrá, ale z čeho uděláme signální oheň? Všechno kolem stromy, keře, tráva, všechno je pokryto alespoň patnácti centimetry ledu."

"Máme přece v jeskyni ..."

"Naše zásoby paliva? Ty nemáš rozum! Nevíme, jak dlouho bude zima ještě trvat!"

"Je to naše jediná naděje, Davidge, snad jediná!"

Pokrčil jsem rameny a spolu s Jerrym jsem začal vynášet naše drahocenné zásoby dřeva a rovnat je před jeskyní do hranice, čímž **jsme svůj život vsadili na jedinou, poměrně nízkou kartu.**

Příští noci však byla obloha jako s uděláním opět neprodyšně pokryta hustými mraky, takže zapalovat signální oheň nemělo smysl. Několik dalších nocí po sobě jsme střídavě vybíhali ven a pozorovali oblohu, ale situace se nezměnila. Když nám pak začalo docházet dřevo na otop, pozvolna jsme ubírali z hranice, až nakonec zcela zmizela.

Poprvé za celou dobu, co jsme byli spolu, začal Jerry projevovat známky beznaděje. Dlouhé hodiny vysedával u ohně a tupě hleděl do plamenů. Pak obvykle sáhl pod šat a vytáhl miniaturní zlatou krabičku, kterou měl zavěšenu na krku. Uchopil ji do obou rukou, zavřel oči a cosi pro sebe mumlal. Nechával jsem ho v klidu, ale pak mi nedalo, abych se ho zeptal, co tím sleduje. Nejprve se zamračil, ale pak řekl, že to je Talman, prý něco jako naše bible.

"Ale bible je kniha!"

Jerry beze slova stiskl uzávěr krabičky, z níž vypadla nepatrná knížka, kterou mi podal. "Opatrně, Davidge!"

Vzal jsem ji do ruky a v plápolavém světle ohně ji prohlížel. Knížka měla tvar krychličky, jejíž desky a hřbet měly rozměr asi dva a půl centimetru a byly zlaté. Namátkou jsem ji rozevřel, ale mé prsty byly příliš neohrabané, než abych se odvážil v ní listovat. S údivem jsem zíral na text tvořený směsicí čárek, obloučků a smyček.

"Je to psáno dracky", konstatoval jsem naprosto zbytečně. "To číst neumím. A proč jsi ji vůbec vytáhl?"

"Potřeboval jsem se uklidnit a získat duševní rovnováhu. Signály nám nepomohou, nikdo nás nenajde, takže zde pravděpodobně zem-

řeme. Talman mi pomáha smířit se s neodvratným. A pak, Zammis se zde narodí."

"Za jak dlouho?"

Drak se usmál. "Už brzy."

Utkvěl jsem pohledem na knížce, kterou Jerry stále ještě držel v ruce. Všiml si toho a usmál se. "Chceš, abych tě naučil číst?" Přikývl jsem. Jerry povstal a zavěsil mi zlatou krabičku na krk. Odmítavě jsem zvedl ruce. "Jerry, to nejde! Je to cenná věc a má pro tebe mimořádný význam. Co kdybych to ztratil?"

"Neztratíš. Každý student Talmanu jej musí mít u sebe."

Tuto noc jsem se naučil všech jedenatřicet písmen dracké abecedy a navíc devět čistě knižních znaků.

Palivo nám docházelo, a navíc Jerry mi dělal starosti. Často mu bylo nevolno, těžce chodil, takže jsem ho musel vodit ven a veškeré domácí práce spočívaly výhradně na mně.

Když jsem jednoho rána sháněl venku dříví, všiml jsem si, že led je podstatně tenčí. Zima zřejmě pomalu končí a co nevidět bude jaro. S trochu lepší náladou jsem se vracel do jeskyně, nesa v náruči pracně získané dřevo, když jsem náhle zaslechl výkřik. Rozhlédl jsem se, ale nikoho jsem neviděl. Pak se ozval další a volání "Davidge!" Pustil jsem dřevo a běžel do jeskyně.

Jerry se zmítal na posteli a křečovitě svíral pokrývku. Poklekl jsem vedle něho. "Jerry, to jsem já! Co je to?"

"Davidge!" Drakovy oči byly široce rozevřeny, ale zdálo se, že nic nevnímá. Jen ústa se zachvívala a vzápětí se z nich vydral další bolestný výkřik.

"Jerry, to jsem já! Neboj se, jsem u tebe!"

Drak s námahou ke mně otočil hlavu a uchopil mne za zápěstí. "Davidge", zasténal, "Zammis - něco se stalo - je to špatné!" Znovu bolestně zaúpěl a hlava mu poklesla, jakoby omdléval. Ale s nesmírným úsilím překonal bolest. "Přísahej!", zašeptal.

"Co se děje, Jerry? Proč mám přísahat? Ty mluvíš, jako kdybys chtěl umřít!"

"Zammis - na planetě Draco - musíš do rodového archivu - přihlásit ho - důležité - on je naše dvoustá generace - přísahej!"

Setřel jsem si z čela studený pot. "Ty přece nezemřeš, Jerry! Jen vydrž!"

"Dost! Nemluvit! Já umírám a ty musíš naučit Zammise genealogii rodu Jeribů - je to průkaz totožnosti a podmínka pro přiznání příslušnosti do rodu - a tu knihu, Talman ..., gavey?"

Jerry znovu zasténal. Jeho dech se krátil a chvílemi upadal do bezvědomí. "Davidge!"

"Co je, Jerry?" Ani jsem si neuvědomil, že vzlykám jako děcko.

"Davidge, musíš pomoci Zammisovi ven!"

"Co - co? O čem to mluvíš?"

"Zvedni pokrývku a rozepni kombinézu!"

Obnažil jsem Drakovo naběhlé břicho, v jehož středu byla rudá rýha, z níž crčela bezbarvá tekutina. Zděsil jsem se. "Já - co mám udělat?"

"Roztrhni břicho - musíš, Davidge!"

"Ne!"

"Potom Zammis zemře a já také."

"Kašlu na to dítě! Co mám udělat, abych zachránil tebe?"

"Roztrhni břicho!" Drak bolestně sténal. "Postarej se o mé dítě a přihlaš je do Jeribova rodu. Přísahej, že to uděláš!"

"Oh, Jerry!"

"Přísahej!"

Kývl jsem hlavou. Cítil jsem, jak mi po tvářích stékají horké slzy.

"Přísahám!"

"Rychle roztrhni břicho, musíš, Davidge!"

Vztáhl jsem nesměle ruku a jemně přejel po brázdě na vzdutém břiše, v němž jsem cítil tepající život snažící se zoufale uniknout z dusivého sevření. Nenáviděl jsem ten život jako nic před tím. Pak jsem ale pocítil, že jeho tep se zvolňuje, až se zdálo, jakoby ustával. Vsunul jsem palce do rýhy a jemně ji roztahoval. Pak stále silněji, až nakonec jsem rval Drakovo břicho jako šílenec.

Brázda praskla. Z rozervaného otvoru vytryskla bezbarvá teku-

tina a potřísnila mi ruce i obličej. Protřel jsem si oči a spatřil tělíčko ponořené do tekutiny. Nehýbalo se.

Otočil jsem se a křečovitě zvracel. Když jsem již v žaludku neměl nic, co bych mohl vyzvrátit, sáhl jsem po tělíčku a vyjmul je z Drakových rozervaných útrob. Rukávem jsem si otřel rty, palci rozevřel dítěti ústa a vdechoval do nich. Třikrát, čtyřikrát, pětkrát, až dětské plíce byly naplněny vzduchem. Ozvalo se kýchnutí, pak slabý nářek.

Pupeční šňůru jsem podvázal kusem lýka, odřízl ji kapesním nožem a oddělil tak Zammise od mrtvého těla jeho rodiče.

Venku jsem ostrým kamenem otloukl led ze zvětralé skály a nalámal balvany, jimiž jsem pokryl Drakovu mrtvolu. "Draku, Drakkare", šeptal jsem, "Ty dračí tlamo, hade, nepříteli!" Stupňoval jsem intenzitu nadávek v zoufalé snaze kompenzovat si pocit bolesti a čelit slzám, které se mi řinuly z očí a vzápětí mrzly na tváři. Vítr mnou cloumal, ruce jsem měl i v rukavicích ztuhlé, ale neodcházel jsem. Je třeba říci něco na rozloučenou, ale co?

Pod šatem jsem nahmatal zlatou krabičku s Talmanem, zavřel oči a v duchu procházel pasáže s myšlenkami na velkého filozofa, ale žádná z nich se pro tuto chvíli nehodila. Ruce a nohy jsem již necítil, ale nemohl jsem jen tak beze všeho odejít.

"Jerry, já nemám slov!" To bylo jediné, na co jsem se zmohl. Otočil jsem se a s tvářemi plnými potůčky zmrzlých slz jsem zlomeným krokem odcházel do jeskyně.

V teplé jeskyni jsem si sedl na lůžko a zahleděl se do odlesku plamenů tančících na protější stěně. Zdálo se mi, že vytvářejí iluzi pekelných plamenů olizujících duše proklatců, ale pak jsem se zasmál své naivitě. Peklo má zcela určitě jinou podobu a to mi planeta Fyrine 4 předvedla dokonale. Pravé peklo je totiž zima, hlad a - samota.

Ozvalo se tiché zavrnění. Zvedl jsem hlavu a podíval se do rohu jeskyně, kde bylo malé lůžko, které vyrobil ještě Jerry. Po

dalším zavrněním jsem vstal a šel se podívat na malého Zammise, zabaleného do Jerryho roztrhané kombinézy. Hrdlo mi sevřela úzkost. Co takové dračí mimino vlastně jí? Věděl jsem sice, že Drakové na rozdíl od nás nejsou savci, ale nic jiného kromě toho, co nás učili na vojně. To byly hlavně instrukce, jak je co nejefektivněji zabíjet. Co budu dělat, až se znečistí a já nemám pleny?

Zvedl jsem opatrně uzlíček, odnesl blíže k ohni a rozbalil. Vztáhly se ke mně dvě tříprsté ručičky a záře plamenů osvětlila drobný obličejík. Žlutá očka na mne hleděla zpod těžkých ospalých víček a v otevřených ústech se leskly solidní ostré zoubky. Zammis byl přesnou miniaturou svého rodiče. Se zatajeným dechem jsem prohlížel látku, do níž byl Zammis zavinut a s ulehčením zjistil, že je čistá. Naklonil jsem se nad dítě. "Něco bys jedl, že?"

"Guh."

"Tak fajn." Podle tvaru čelistí a vyvinutých zoubků jsem usoudil, že malí Drakové již od prvního dne zřejmě požívají hutnou potravu. Sáhl jsem do výklenku za ohniště, vzal kousek uzeného hada a dotkl se jím Zammisových úst. "No tak, papej, nic jiného tady nemám!"

Zammis odstrčil sousto a otočil hlavičku stranou. Pokrčil jsem rameny. "Když nechceš - ale až budeš mít hlad, tak je to tady vedle tebe!"

Tříprstá ručka uchopila můj ukazovák a Zammisova hlavička se překulila na můj klín. "Guh, guh" a malý Drak usnul.

Jerry byl mrtev a neustálá samota mne pomalu dohánělа k šílenství. Začal jsem nenávidět vše kolem sebe, jeskyni, planetu, žluté bezmocné dítě vyžadující péči, kterou jsem mu nemohl dát, a nakonec i sám sebe.

Dítě mávalo tříprstou ručičkou a vrnělo. "Proč nejíš!", obořil jsem se na ně. "Vezmu kámen a ... nebo tě položím ven do mrazu a umřeš, rozumíš, umřeš!"

Dítě řvalo čím dál tím více Sevřel jsem si rukama hlavu a zasténal. Pak jsem si narazil čepici a vyběhl z jeskyně. Náraz ledového vichru mne téměř srazil zpět. Když jsem nabyl rovnováhy, přistoupil jsem k okraji srázu. Čtyřicet metrů pode mnou byl skalní výstupek, takže kdybych se rozběhl a skočil, dopadl bych přímo na pobřežní útesy asi stopadesát metrů níže. Ale včas jsem se vzpamatoval a zahrozil rozbouřenému moři. "Dobrovolně za tebe tu špinavou práci dělat nebudu! Když mne chceš mít mrtvého, tak to musíš udělat samo!"

Otočil jsem se a jako hnán furiemi, uháněl jsem na druhou stranu plošiny, tam, kde byla Jerryno mohyla. Klesl jsem u ní na kolena. "Jerry, proboha, co mám dělat? Zammis již třetí den nejí! Proč jsi mi neřekl, jak zacházet s dračím potěrem dříve než jsi ..."

Stiskl jsem si dlaněmi spánky. "Pomalu, hochu, jen klid! Budeš-li takto pokračovat, skončíš ve cvokárně! Ale kde je cvokárna na Fyrině 4?" Začal jsem se hystericky smát.

Povstal jsem a vrávoraje pod nárazy větru, vrátil se do jeskyně. Posadil jsem se k ohni a zacpal uši, abych neslyšel Zammisův usedavý pláč. Dlouho jsem to ale nevydržel. Povstal jsem a přistoupil k plačícímu dítěti. "Tak co, už budeš jíst?" Přiložil jsem mu k ústům kousek hadího masa, ale Zammis jen odvrátil hlavičku. Rozbalil jsem ho a prohlížel - nic, přikrývky byly čisté. Zdálo se mi, že poněkud zhubl, ale co jsem mohl dělat? I když opětovný pokus přimět ho k jídlu selhal, rezignovaně jsem ho opět zabalil, uložil na lůžko a lehl si na svou postel.

"Guh weh."

Otočil jsem se. "Co chceš?"

"Ah guh guh!"

Vstal jsem, přistoupil k jeho postýlce a vzal ho do náruče. Zammis měl očka doširoka rozevřena a jeho žabí tvářička jakoby se na mne usmívala.

"Ty se mi směješ, ty šeredko? Jen se podívej na sebe!"

Přenesl jsem Zammise na svou postel a položil ho vedle sebe.

"Guna buh buh!"

"Máš pravdu, a co dál?"

Dítě uchopilo límec mého kabátu, přitulilo se, zavrnělo a usnulo.

Během několika příštích nekonečných dní a nocí jsem s obavou čekal, že dítě zemře. Zkoušel jsem všechno možné - sušené ovoce, hadí maso uzené, vařené, pečené i rozžvýkané - ale Zammis jen odvracel hlavičku. Soustavně jsem prohlížel postýlku i přikrývky, ale vše bylo čisté, jako když jsem ho tam poprvé položil. Hodně zhubl. Již to nebyl ten sádelnatý cvalík, ale přesto byl stále čilejší. Desátý den již lezl po zemi. Aby nenastydl, navlékl jsem ho do malého bytelného oblečku, který vyrobil ještě nebohý Jerry. Za další dva dny se již Zammis batolil po jeskyni a zajímal se o všechno možné. Dokonce jednou se přiblížil ke vchodu jeskyně a tak tak že nevypadl. Vyrobil jsem proto z hadí kůže jakési popruhy, čímž jsem podstatně omezil jeho potulky po jeskyni.

Uplynuly další čtyři dny a malý Zammis se začal vehementně hlásit o jídlo, a tak jsem získal důležitou zkušenost v oboru péče o malé Draky. První dva tři týdny se nekrmí, protože žijí z vlastního tuku a pochopitelně také neznečišťují své okolí. Teprve až začnou chodit, přijímají potravu a samozřejmě se vyprazdňují. V celku vzato jsem toho názoru, že dračí dítě je tím nejideálnějším novorozenětem, jaké je možno si představit.

Nastalo jaro a malý Drak začínal mluvit. Naučil jsem ho, aby mi říkal "strýčku" a žasl jsem, jak rychle chápal.

Dny ubíhaly neuvěřitelně rychle.

Jednoho večera jsem ležel na posteli a přemýšlel, jak se nejlépe připravit na příští zimu. Jaro a léto jsou poměrně krátké, a to, že během těchto období jsme si s Jerrym nepřipravili dostatek dřeva na otop, nám dalo řádně za vyučenou. To znamená, že jakmile roztají ledy, bude nutno se ihned dát do práce. Kromě dostatečné

zásoby dřeva bude ještě třeba zajistit některá vylepšení našeho obydlí. Především musím lépe utěsnit vchod do jeskyně a zasadit bytelnější a lépe izolované dveře. Pak musím zhotovit záchod s výpustí ven, protože opouštět jeskyni za vichru a třeskutého mrazu a sundavat kalhoty je nejen nepříjemné, ale i v určitém směru nebezpečné. Spousta podobných myšlenek se mi honila hlavou, až jsem z toho všeho usnul.

Probudil jsem se dotekem ruky. Vedle postele stál malý Zammis a třásl mi ramenem.

"Co je, Zammisi?"

"Strýčku", řeklo dítě natahujíc ke mně tříprstou ručku. "Podívej se - jedna, dva, tři!"

"Dobře", pochválil jsem je.

Pak se ale Zammis chopil mé ruky a počítal: "Jeden-dva-tři-čtyři-pět!"

"No výborně, už umíš počítat do pěti!"

Ale Zammise trápilo něco jiného. Položil svou ruku na mou a ukázal nejprve na svůj prst a pak na můj. "Jedna - jedna. Dvě - dvě." Jeho oči visely na mých, jakoby se chtěl ujistit, že jeho úvaze rozumím.

"Správně, pokračuj!"

Dítě počítalo dále. "Tři - tři." Znovu na mne tázavě pohlédlo. Pak mne uchopilo za zbývající prsty: "Čtyři, pět!" Pustilo mou ruku a ukázalo na svou: "Čtyři, pět?"

Povzdechl jsem si. Zammis ve svých necelých čtyřech měsících poznal rozdíl mezi Drakem a člověkem. V jakém věku by se k témuž poznání dopracovalo lidské dítě?"

"Zammisi?"

"Ano, strýčku?"

"Ty jsi Drak, proto máš jenom tři prsty. Já jsem člověk, a tak jich mám pět, gavey?"

To bylo na malého Zammise přece jen trochu mnoho. Prohlížel si svou ruku, pak zase mojí a nakonec ke mně nadějně vzhlédl. "Čtyři-pět, narostou?"

"Ne, Zammisi. Ty jsi Drak, protože tvůj rodič byl Drak." Dotkl jsem se prstem své hrudi. "Já jsem ale člověk, a ne Drak!"

Zammis se zamračil. "Strýčku, co je to Drak?"

Násilím jsem přemohl pokušení odbýt ho pohodlným - to poznáš, až budeš starší. Místo toho jsem vzal Zammise na klín a usmál se na něho. "Drak má na každé ruce tři prsty. Tvůj rodič byl Drak, a proto máš tři prsty i ty. Můj rodič byl ale člověk a měl na rukou po pěti prstech. Proto mám i já pět prstů."

Zammis se na mne upřeně podíval. "Strýčku, co je to "rodič?"

Rozpačitě jsem si prohrábl vous. Zammisův zmatek byl pochopitelný. Jedinou osobou, kterou kdy viděl, jsem byl já - s pěti prsty. Odkud se tedy vzal on se třemi? Znovu jsem si prohrábl vous, ale nijak zvlášť mi to nepomohlo. "Rodič, Zammisi, to je - víš, všichni jsme odněkud přišli. Já jsem člověk, a tak jsem měl matku a otce. To jsou dva různé druhy lidí a ti mne - udělali."

Zammis se na mne podíval pohledem, který jednoznačně vyjadřoval názor, že strýček kecá. Pak ukázal rukou na sebe. "Můj otec, moje matka - udělali?"

Svěsil jsem hlavu, ruce bezmocně spustil do klína a čekal na spásný nápad, zatím co Zammis ze mne nespouštěl oči. "Víš, Zammisi, já jsem člověk a ti mají dva rodiče - otce a matku. Ty jsi Drak a Draci mají jen jednoho. Jen jednoho, rozumíš?"

Zammis se zamyslel. "Odkud přicházejí malí Draci?"

"Ježíši Kriste!" Jak vysvětlit princip hermafrodity děcku, které by vlastně teprve mělo lézt po zemi! Povzdechl jsem si. "Zammisi, podívej se na mne. Jsem o mnoho větší než ty, souhlasíš?"

"Jistě, strýčku."

Zajel jsem si rukama do vlasů a bojoval o čas, ale hlavně o inspiraci. "Tvůj rodič byl velký jako já a jmenoval se Jeriba Shigan. Říkal jsem mu Jerry. Vyhlížel jako ty a také měl na každé ruce tři prsty. On tě udělal tady, víš?" Dotkl jsem se jemně jeho bříška.

Ale malý Zammis byl rozený detailista. Pohladil si bříško a podezíravě se uchechtl. "Strýčku, ale jak tam malí Draci vůbec mohou růst?"

To již bylo nad mé síly. Zaúpěl jsem a zvrátil se na lůžko, pozorně sledován zraky zvídavého děcka, visícího na každém mém slově. Nemohl jsem to tak nechat. Rezignovaně jsem se posadil, pohladil ho po hlavě a řekl mu čistou pravdu: "Zammisi, ať se propadnu, jest-li vím, jak je to možné!"

Nastalo léto a já učil Zammise chytat velké šedé hady na pokraji mokřiny. Neměli zuby a nebyli jedovatí, ale jejich váha a mrštnost byly někdy nad jeho síly. Občas nějaký zvlášť velký exemplář ho pořádně vyválel v bahně. Stahovali jsme kůže a napínali je na stromy, aby proschly. Usušené jsme změkčovali popelem a solí a ukládali na zvláštní místo v jeskyni. Maso jsme udili do zásoby na zimu.

"Strýčku, jak je to možné, že uzené maso se nekazí?"

Zammis jako obvykle mne svou otázkou dokonale zaskočil. "Nevím, proč uzení zabraňuje, aby se maso kazilo, ale vím, že tomu tak je."

"Jak to potom můžeš vědět?"

Pokrčil jsem rameny. "Prostě to vím. Asi jsem to někde četl."

"Strýčku, co je to "číst"?"

"To je, když se třeba dívám tady do Talmanu." Ukázal jsem mu talisman zavěšený na krku.

"V Talmanu je, proč se uzené maso nekazí?"

Zasmál jsem se. "Ne Zammisi, v Talmanu to určitě není. Asi jsem to četl v nějaké jiné knize."

"My tady máme ještě jiné knihy?"

"Tady ne. Mám na mysli před tím, než jsem se dostal na tuto planetu."

"Proč jsi sem přišel?"

"Už jsem ti to přece jednou říkal. Spolu s tvým otcem jsme tady uvízli, když lidé a Draci bojovali."

"Proč lidé a Draci bojovali?"

Rozpačitě jsem rozhodil rukama. "To je složitá věc. Lidé si myslí, že Draci tady nemají co dělat a Draci si zase totéž myslí o lidech. A protože obě strany si myslí, že to tady patří jim, pustili se do sebe."

Nejraději bych si dal pohlavek. To, že jsem neznal důvod, proč se uzené maso nekazí, mne nakonec donutilo dotknout se až příliš ožehavé problematiky.

"Strýčku?"

"Ano, Zammisi?"

"Strýčku, co je to planeta?"

Krátké léto skončilo, ale naše jeskyně byla připravena na nastávající zimu. Paliva a jídla bylo dost, vchod jsem dobře utěsnil a také technický problém záchodu se mi podařilo vyřešit. Dokonce jsem zřídil něco jako koupelnu tím, že jsem upravil jednu z malých vodních nádržek tak, aby se voda mohla zahřívat rozpálenými kamny. Hned jsem také tento zázrak vyzkoušel. Svlékl jsem se, vlezl do nádržky, jejíž voda byla příjemně teplá a volal na Zammise. "Pojď sem také, je to docela prima!"

Zammis stál opodál a s vyvalenýma očima ukazoval svou tříprstou ručičkou na můj podbříšek. "Jejej, strýčku, co to tam máš?" Sehnul jsem hlavu a podíval se na to, co vyvolalo Zammisův údiv. "Ach tak, to je - jak víš, Zammisi jsem člověk a ..."

"Dobře, ale k čemu to je?"

Sedl jsem si do vody a ukryl tak inkriminovanou věc před jeho zvídavým pohledem. "Víš, to slouží k vypouštění tekutých odpadů z těla a - také pro jiné věci. Ale teď už sem hupni a pěkně se umyj!"

Dítě shodilo šaty, pohlédlo nedůvěřivě na svůj podbříšek podstatně se lišící od mého a vlezlo do vody.

"Strýčku?"

"Co je, Zammisi?"

"Pro jaké jiné věci?"

Řekl jsem mu to. Až dosud Zammis považoval vše, co jsem mu říkal, za svaté. Tentokrát však bylo na něm vidět, že uvažuje, zda to se svou absolutní důvěrou nepřehnal.

Zima se přihlásila závanem ledového větru nesoucího první sněhové vločky. Vyšli jsme z jeskyně a zašli k místu, kde byla Jerryho mohyla.

"Strýčku, tady leží můj rodič?"

"Ano", přikývl jsem.

"Mám být smutný jako ty?"

"Ne, Zammisi. Chtěl jsem ti jenom ukázat, kde leží."

"Mohu tedy jít zpět do jeskyně? Mám strach, aby se nám zase nepřipálilo mýdlo, jako minule."

Díval jsem se za odcházející postavičkou a když zmizela v jeskyni, obrátil jsem se k Jerryho hrobu. "Tak co, kamaráde, co říkáš svému potomku? Chlapík, že? Už také umí vařit mýdlo z hadího tuku a popela. Je to dobré dítě, Jerry. Jest-li se odsud dostaneme ..."

Koutkem oka jsem zahlédl jakýsi pohyb. Rychle jsem se otočil a nad korunami stromů proti obloze jsem spatřil tmavý bod, který se rychle vzdaloval. Zatajil jsem dech, abych zaslechl hluk motoru, ale vše, co jsem vnímal, bylo skučení větru. Pokrčil jsem rameny. Asi nějaký pták ...

Zammis seděl na posteli a kostěnou jehlou sešíval hadí kůže. Natáhl jsem se na své lůžko, založil ruce za hlavu a pozoroval jak kouř z ohniště pomalu stoupá a mizí stropní rozsedlinou. Byl to pták, nebo letadlo? Dávno pohřbená naděje se znova ozvala. Být zase mezi svými, vidět lidské tváře, jíst civilizovaná jídla, které někdo jiný připraví ...

"Strýčku?"

Zammisův hlas mi rozehnal všechny tyto toužebné vidiny. "Co je?"

"Není něco v pořádku?"

"Ale ne, jenom přemýšlím, zda to, co jsem viděl letět, byl pták nebo letadlo."

"Pták, co je to?"

"To je ..." Zarazil jsem se. Na Fyrině 4 není totiž nic, co by létalo, tedy ani ptáci! Násilím jsem přemohl vzrušení, které se mne zmocnilo. "Víš, Zammisi, pták, to je takové zvíře, co umí létat ve vzduchu."

Zammis se zamyslel a po chvíli řekl: "Strýčku, když jsme minule sbírali dřevo, také jsem viděl něco letět."

Vzrušeně jsem vyskočil. "Proč jsi mi o tom nic neřekl?"

"Chtěl jsem, ale pak jsem na to nějak zapomněl."

"Zapomněl", bručel jsem zklamaně. "Víš alespoň, kterým směrem to letělo?"

"Tam." Zammis ukázal k zadní stěně jeskyně. "Od moře sem. Půjdeme se za tím podívat?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Máme na krku zimu, Zammisi. Venku bychom nepřežili ani jednu noc. Na jaře bychom to mohli zkusit, ale museli bychom se na to řádně vybavit. Zhotovit silné prošívané obleky, pevné nepromokavé boty, tlumoky, přikrývky a stan. Během zimy bychom to mohli vyrobit. V každém případě to stojí za pokus."

Zima se chýlila ke konci. Stan, oděvy, přikrývky a tlumoky byly hotovy a zbývalo zvládnout jen odbornou práci ševcovskou. Materiál na podrážky jsem vyrobil z hadích kůží saturovaných tukem a smolou a několik vrstev sešitých dohromady dávalo celkem uspokojivý výrobek. Na něj jsem obkreslil obrys Zammisovy nohy a dal se do práce. Když jsem skončil, dlouho jsem zíral na hotové dílo, naplněn pýchou nad svými ševcovskými schopnostmi.

"Jsou mi malé", konstatoval Zammis.

"To není možné, Přece jsem měřil přesně!"

Zammis ukázal na špičky. "Tady to bolí a prsty mám celé ohnuté."

Zamračil jsem se a pohlédl na Zammise. Bylo to jasné. "Zuj je", řekl jsem otráveně, udělám ti nové, větší. A pokud možno se snaž, abys tak rychle nerostl!"

Tentokráte jsem na to šel vědecky. Každý týden jsem měřil Zammisovo chodidlo a výsledek zanášel do grafu. Tím jsem řadu hodnot, jejichž křivku jsem promítl v časové souřadnici až do pozdního jara, kdy Zammis dosáhne velikosti svého otce a již neporoste. Tento údaj jsem vzal za základ a pustil se znovu do práce.

Zammis seděl vedle mne a nezvykle dlouho mlčel, zatím co jsem trnul, s jakou záludnou otázkou mne zase překvapí.

"Strýčku?"

Povzdechl jsem si. Už je to tady. "Ano, Zammisi?"

"Proč se v rodě Jeribů pravidelně opakuje jen pět jmen?"

"Pět jmen rodu Jeribů je dáno tradicí. Ke každému jménu se ale váže nějaký významný skutek nebo činnost a tím se od sebe rozlišují osoby stejných jmen, ale různých generací. Když jsem tě učil znát řadu tvých předků, tak jsem ti to přece říkal."

Zammis se zamračil. "To znamená, že můj syn se musí jmenovat "Ty"."

"Ano a jeho syn zase Haesni. Je na tom něco špatného?"

"To ne, ale chtěl bych svému synovi dát jméno po tobě - Davidge."

"Jméno Ty patřilo velkým bankéřům, obchodníkům a vědcům. Čím by se proti tomu mohlo chlubit jméno Davidge? Kromě toho víš sám, že tradice určuje, aby jméno tvého syna bylo Ty a žádné jiné."

Zammis chvíli přemýšlel. "Strýčku, myslíš, že můj děd Gothig je ještě naživu?"

"Proč by neměl být? Podle toho, co říkal tvůj otec, byl velmi silný a dovedl ohýbat železné tyče pouhýma rukama. Kromě toho jeho jméno bylo známo v hudebním světě a měl mnoho žáků. Ale teď je asi smutný, protože si myslí, že smrtí tvého otce rod Jeribů zanikl."

Zammis mne uchopil pevně za ruku. "Strýčku, musíme se dostat na Draco a oznámit mu, že Jeribův rod pokračuje!"

"Jistě, Zammisi, přece jsem to přísahal tvému otci!"

Konečně nastal čas, abychom vyrazili. Vše bylo připraveno, stan, přikrývky, oděvy, zásoby i boty vyrobené na vědecké bázi.

"Strýčku?"

"Co je, Zammisi?"

"Proč Drakové mluví jinak než lidé?"

Usmál jsem se. "To už je tak dáno. Lidé mluví mnoha jazyky a angličtina, kterou jsem tě naučil, je jedním z nich."

"Jak se tedy mohou mezi sebou domluvit?"

"Někdy těžko. Když na tom záleží, používají tlumočníků. To jsou lidé, kteří znají více jazyků."

"Takže my dva, protože mluvíme dracky i anglicky, jsme vlastně tlumočníky?"

"Prakticky ano, pokud bychom našli člověka, který by se chtěl domluvit s Drakem a naopak. Nezapomínej, že válka stále ještě trvá!"

"Takže, pokud nebudou chtít spolu mluvit, bude válka pokračovat?"

"Asi ano. Ale nakonec se budou muset vzájemně domluvit."

"Víš strýčku, chtěl bych být tlumočníkem a pomoci tak skončit válku. Myslíš, že tam za tím pralesem najdeme někoho, s kým se dá o tom mluvit?"

Povzdechl jsem si. "Možná."

"Půjdeš se mnou na Draco?"

"Samozřejmě. Přece jsem to slíbil tvému otci."

"A co budeš dělat, až splním předepsaný rituál a budu přijat do rodu Jeribů??

Zasmušile jsem pohlédl do ohně. "Nevím. Pokud bude trvat válka, asi se domů nedostanu."

"A kdyby ses přece jen mohl vrátit?"

"Nevím. Asi budu zase pilotem. Nic jiného neumím."

"A budeš zase zabíjet Draky?"

"Udělám vše možné, abych nemusel. Snad mne přeřadí do civilní služby. Ale to je jen mé přání, nemohu vědět, zda je budou respektovat."

Zammis přišel k mému lůžku, poklekl a vzal mne za ruku. "Strýčku, chtěl bych být pořád s tebou!"

Pohlédl jsem do jeho žlutých očí a pohladil ho po hlavě. "Uvědom si, že náš svět je odlišný, ale buď si jist, že já na tebe nikdy nezapomenu!"

Zammis si přitiskl mou ruku ke tváři. "Strýčku, ať se stane cokoliv, ani já na tebe nezapomenu!"

Ledy zmizely, a tak jednoho dne ráno jsme stáli před Jerryho mohylou, připraveni na cestu. Zammis byl téměř tak vysoký jako já, což znamená, že byl podstatně vyšší než jeho otec. Nadhodil si tlumok a zahleděl se na rozbouřené moře, jehož vlny se s rachotem tříštily o pobřežní skály.

"Na co myslíš?"

"Víš, strýčku, že se mi po tomto místě bude stýskat?"

"Nesmysl. Po tomhle místě?"

"Mnoho jsem se tady naučil. A pak, zde začal můj život."

"Ale jenom začal. Máš ho ještě celý před sebou. Ale teď řekni svému rodiči sbohem."

Zammis se shýbl a k mému údivu začal odhazovat kameny kryjící Jerryho tělo, až se objevily kosti tříprsté ruky. Zammis klesl na kolena a plakal. Když se uklidnil, povstal a řekl omluvně. "Nezlob se, strýčku, ale musel jsem to udělat. Až dosud to byla pro mne jen hromada kamení. Nyní už ne!"

Když Zammis naskládal kameny na původní místo, pokynul jsem hlavou směrem k pralesu. "Jdi napřed, Zammisi, za chvíli tě dohoním!"

"Co říkáš svému synu, Jerry? Chlapík, že? A teď se buď dostaneme na Draco, nebo oba zahyneme. Fhdevva sahn Jeriba Shigan - sbohem, Jerry!" Zvedl jsem kámen, přihodil k hromadě a naposled jsem Jerrymu zamával. Pak jsem si nadhodil tlumok a kráčel za Zammisem.

Příští dny byly sice pro Zammise plny zajímavého poznávání, ale já vnímal jen věčně šedou oblohu, nárazy větru a vlhký chlad. Prošli jsme pralesem a ocitli se na nekonečné pláni rovné jako stůl. Nohy se bořily až po kotníky do červeného porostu, který zanechával na botách špinavě rudý povlak. Naše vybavení se plně osvědčilo, takže jsme ani nevnímali neustálé mrholení.

Asi po dvou týdnech cesty se nad našimi hlavami objevil letoun a nebylo pochyb, že nasazuje k přistání někde daleko za obzorem.

"Strýčku, viděl nás?"

"Pochybuji. Ale důležité je, že někde tam před námi přistál."

"Čí to bylo letadlo, naše nebo pozemšťanů?"

Zamrazilo mne. Na to jsem vůbec nepomyslel. Pak jsem ale mávl rukou. "Na tom nezáleží. Ty se v každém případě domů dostaneš. Pozemšťané ti jako civilní osobě nemohou nic udělat a jsou-li to Draci, dostaneš se domů zadarmo."

"Co potom ale bude s tebou!"

"Asi budu válečným zajatcem. V každém případě si musíme pospíšit. Nevíme, jak je základna daleko a jak dlouho tam zůstanou."

Zrychlili jsme krok a šli bez zastávky celý den a noc, ale planina jakoby neměla konce. Náhle pode mnou povolila zem a já se propadl do díry skryté v rudém porostu. Ještě než jsem ztratil vědomí, pocítil jsem prudkou bolest v pravé noze.

"Strýčku, vzpamatuj se, prosím!" Cítil jsem jak mne někdo pleskává po tváři. Trochu jsem se nadzvedl, ale pak zase klesl. "Ta bolest v noze!" Zasténal jsem.

"Spadl jsi do díry. Byla asi vymleta spodní vodou a tenký povrch tě neudržel. Jsi v pořádku?"

"Má noha - asi je zlomená. Zammisi, musíš jít sám. Až někoho najdeš, vrátíš se pro mne."

"Neopustím tě, strýčku. Pomohu ti při chůzi. Co se dělá se zlomenou nohou?"

"Musíš najít něco dlouhého a pevného a přivázat nohu k tomu tak, aby se nemohla hýbat."

Zammis shodil tlumok, odvázal stanové tyče, které použil jako dlahy a nohu k nim přivázal pomocí pásů nařezaných z roztrhaného stanu. Z dalšího pásu zhotovil smyčku, jíž mne k sobě připoutal, aby mne mohl při chůzi nadlehčovat. Když mne postavil na nohy, zaúpěl jsem a omdlel znovu.

"Strýčku, strýčku!"

"Ano?"

"Asi budu muset jít sám. Jídlo ti tu nechám, a kdyby pršelo, přikrej se zbytky stanu. Budu značit cestu, abych tě našel, až se budu vracet."

Kývl jsem hlavou. "Běž, chlapče, ale dej na sebe pozor!"

"Poručík Davidge?"

Otevřel jsem oči a spatřil to, co jsem čtyři roky neviděl - lidskou tvář.

"Kdo jste?"

Tvář se usmála. "Jsem kapitán Steerman, vojenský lékař. Jak se cítíte?"

"Nevím. Motá se mi hlava, jako by do mne nacpali spoustu nějakého svinstva."

"To tedy máte pravdu. Když vás hlídka kontrolní skupiny našla, byl jste na tom zatraceně mizerně."

"Kontrolní skupina? Co je to?"

"Myslím, že nevíte, jak se situace poslední dobou vyvinula. Válka skončila a Spojené státy země spolu s drackou vládou vytvořily komisi, která řeší problém sporných planet v této oblasti."

Zhluboka jsem vydechl a cosi tíživého ze mne spadlo. Pak jsem se ale zarazil. "Kde je Zammis?"

"Kdo?"

"Jeriba Zammis. Ten Drak, co byl se mnou."

Lékař pokrčil rameny. "To nevím, ale Drakouni z naší skupiny se o něho určitě postarali."

"Drakouni!" Kdysi jsem tuto hanlivou přezdívku sám používal, ale slyšet ji nyní z lékařových úst mi za daných okolností připadalo jako urážka.

"Zammis je Drak a žádný Drakoun!"

"Jak myslíte. Ale teď v klidu odpočívejte, za pár hodin se na vás přijdu zase podívat."

"Mohu vidět Zammise?"

Lékař zavrtěl hlavou. "Jsme na cestě do naší základny na Delphi a ten-Drak jistě už letí se svými na Draco. A teď se pokuste trochu spát!"

Rozhlížel jsem se kolem sebe a zjistil, že se nacházím na kosmické lazaretní lodi. Po obou stranách dlouhého sálu byla lůžka s raněnými. Můj sousedzprava četl jakýsi magazin, zatímco ten zleva si mne zlostně prohlížel. "Ty zatracený dračí patolízale!", zavrčel a otočil se ke mně zády.

Přistáli jsme na orleánském kosmodromu. Všude se hemžili zaměstnanci základny, specielní vozidla pojížděla sem a tam a tento čilý ruch na mne působil nezvyklým dojmem. Když jsem sestupoval z lodi, policista na konci rampy natáhl ruku pro mé papíry. Prohlédl je, vrátil a pokynul: "Continuez tout droit!" (jděte dál rovně -franc.). Ukázal na dlouhý nízký barák a ztratil o mne zájem.

Uvnitř jsem přistoupil k dvěma úředníkům sedícím za otřískaným psacím stolem. Jedním z nich byla žena. Vztáhla ruku. "Votre passeport s´il vous plait!" (Váš pas, prosím - franc.).

Podal jsem jí usmolenou knížku a zatím co ji prohlížela, díval jsem se na válečný protidrackýplakát, nalepený za stolem na zdi. Představoval zeměkouli svíranou tříprstýma rukama před rozevřenou tlamou plnou ostrých zubů. Pod tím bylo v sedmi jazycích napsáno: "Tak si oni představují vítězství!"

"Avez-vous quelque chose à déclarer?" (máte něco k proclení-franc.).

Zamračil jsem se na ni. "Ess?"

Nadzvedla obočí a opakovala: "Avez-vous quelque chose à déclarer?"

"Surda ne surda. Adze drakon?"

Někdo mi poklepal na rameno. Otočil jsem se a za mnou stál druhý úředník. "Prosím, pojďte se mnou, mister Davidge. Musíme si promluvit!"

Následoval jsem ho do malé kanceláře, kde mi nabídl křeslo. Jeho první otázka zněla: "Mister Davidge, proč předstíráte, že nemluvíte francouzsky?"

Odpověděl jsem mu otázkou: "Proč máte stále vylepen ten štvavý plakát, když válka již dávno skončila?"

Úředník potřásl hlavou. "To je pravda, ale stále přetrvává trpká vzpomínka. Drakouni zabili spoustu našich lidí!"

Posměšně jsem se ušklíbl. "Ale tu a tam nějaký Drak na to také doplatil, nemyslíte?" Povstal jsem. "Mohu už jít?"

"Jistě. A mnoho štěstí, mister Davidge, mám dojem, že je budete obzvlášť potřebovat!"

Vyplatili mu čtyřicet osm tisíc kreditů jako doplatek služného, takže po finanční stránce jsem byl bez problémů, ale otázkou bylo, co budu dělat. Nakonec jsem si našel práci v jednom malém nakladatelství v Dallasu, kde jsem překládal rukopisy do dračtiny. Šlo výhradně o westerny, které jsme v rámci dohody o výměně kulturních hodnot vyváželi na Draco, kde byly velmi oblíbeny. - "Chyť se oblohy, naagussáte! Nu geph, šerife!" - Bum, bum! Z pistolí se zablesklo a zase jeden kizlode shaddasaat se válel v prachu.

Praštil jsem s takovou prací a odešel. Nějaký čas jsem cestoval či spíše toulal se po státech, navštívil také rodiče, ale doma jsem neměl stání. To už nebyl domov, jaký jsem měl ve vzpomínkách, když jsem jej v osmnácti letech opustil, a tak po vyčerpání obligátních témat rodinné konverzace jsem byl zase na cestě.

Ještě před návštěvou rodičů jsem si koupil vůz Dearman Electric, což mi udělalo řádnou díru do rozpočtu. Uháněl jsem po staré silnici jasnou prosincovou nocí a po chvíli jízdy jsem zabočil na odstavnou plochu, zastavil a vystoupil z vozu. Sníh chrupal pod nohama a nad hlavou jsem měl jasnou kansaskou oblohu, kde hvězdy se zdály být na dosah ruky. Vyhledal jsem souhvězdí Draka, které jakoby viselo hlavou dolů zavěšeno za ocas Malého medvěda. Druhá z oběžných planet hvězdy Eltamin, tvořící nos souhvězdí, je Draco, Zammisův domov.

Oslnila mne světla protijedoucího vozu. Řidič zastavil a zeptal se, zda nepotřebuji nějakou pomoc.

"Ne, děkuji, jen se tak dívám na hvězdy."

"Krásná noc, že ano? Ale opravdu nic nepotřebujete?"

"Ne - ale počkejte! Mohl byste mi říct, kde je nejbližší kosmodrom?"

"V Salině. Je to asi hodina jízdy vaším směrem."

"Ještě jednou děkuji."

Vůz odjel. Pohlédl jsem znovu na Eltamin, nasedl a nastartoval.

Příští tři měsíce jsem strávil horečnou prací. Když jsem skončil, znovu jsem se objevil před malým šedovlasým mužíkem, vedoucím nakladatelství "Lone Star Publishing, Inc." v Dallasu.

Zamračil se na mne. "Co tu chcete? Myslel jsem, že jste odešel, a to nadobro!"

"Tohle!" Hodil jsem před něho na stůl tisícistránkový svazek rukopisu.

"Co je to?"

"Dracká bible "Talman"."

"A co má být?"

"Je to jediná kniha přeložená z dračtiny a objasňuje důvody jednání Draků a jejich morální zásady. Vyděláte na tom spoustu peněz."

Šéf vzal rukopis a zběžně jím listoval. Pak se na mne upřeně podíval. "Víte, Davidge, že vás nemohu ani cítit?"

Pokrčil jsem rameny. "Stejně jako já vás, šéfe!"

"Tak proč jste tedy přišel?"

"Potřebuji peníze."

Zamračil se. "Mohu vám za to nabídnout nejvýš tak - osm, deset tisíc kreditů. I tak je to pro mne riziko, protože nevím, zda o to bude zájem."

"Chci dvacet čtyři tisíce kreditů, ani o cent méně. Nedostanu-li je od vás, půjdu jinam. Je spousta lidí, které zajímají kořeny té války, a to je právě zde. To, co se oficielně hlásá, je podvod a klam!"

Šéf vzal znovu do ruky svazek listů a prohlížel jej, tentokrát pečlivě. Pak pohlédl na mne. "Jak by měla znít smlouva?"

"Kašlu na smlouvu! Dejte mi, co chci, a s rukopisem si zase dělejte vy, co chcete. Třeba jej upravte na novodobý "Mein Kampf"!" 1

Ještě váhal. "Jak to tak prohlížím, jsou tam zatraceně radikální myšlenky!"

"To bych řekl Přinejmenším stejně radikální jako měl Plato, Aristoteles, Svatý Augustin, James, Freud, Spasz, Nortmeyer a jako je celá Deklarace nezávislosti!"

"Co budete dělat s tolika penězi?"

"Do toho vám nic není!"

Uplynulo šest měsíců a já stál s divným pocitem před monumentálním portálem velké budovy z tesaného kamene. Cesta na Draco ve společnosti tvořené výhradně Draky mi dokázala v plné nahotě krutou pravdu Namvaakových slov: "Mír je válka, ve které se nebojuje."

Mírová smlouva sice zaručovala možnost cesty na Draco, ale praxe byla jiná. Drakové se ukázali jako úskoční byrokraté a činili vše možné, aby mne od mého úmyslu odvrátili. Musel jsem se obrnět nekonečnou trpělivostí při čekání na vyřízení desítek formalit, prohlídek a kontrol již jednou provedených kontrol. Dával jsem úplatky, hrozil, pak jsem znovu čekal a zase dával úplatky ...

Na lodi mne v jídelně dračtí stewardi odmítli obsluhovat, takže pro jídlo jsem si musel chodit do kuchyně sám. U stolu jsem seděl osamocen a cestujícím u ostatních stolů ani nenapadlo, že "Irkmaan" by mohl mluvit dracky, takže při rozhovorech si nebrali žádné servítky.

"To musíme jíst ve společnosti toho irkmaanského slizáka?"

"Podívejte se na tu jeho bledou kůži a ten zápach k tomu! Fuj!"

"Je přímo výsměch Talmanu, že zákony vesmíru dopustily existenci takových stvůr!"

---

1) Kniha Adolfa Hitlera, která byla doslova nacistickou biblí.

Skřípal jsem zuby zlostí a snažil se věnovat výhradně svému talíři, ale nevydržel jsem to. Otočil jsem se ke třem Drakům sedícím u vedlejšího stolu a řekl hlasem prozrazujícím nejhlubší opovržení:

"Kdyby "kiz" z venkovských záchodků znal antikoncepci, tak vy tři byste tu určitě nebyli!" Otočil jsem se a pokračoval v jídle jako by se nic nestalo. Koutkem oka jsem ještě zahlédl jak dva z Draků se snaží zabránit třetímu, aby se na mne nevrhl.

Na planetě nebyl problém najít rodové sídlo Jeribů, ale jak se dostat dovnitř. Celý komplex byl obehnán vysokou kamennou zdí, za níž byly jednotlivé budovy tak, jak mi je popsal Jerry.

Konečně se mi podařilo upoutat pozornost vrátného. Řekl jsem mu, že jsem přišel navštívit Zammise Jeribu. Udiveně se na mne podíval, ale pak se beze slova otočil a vrátil se dovnitř. Mne nechal stát před bránou. Po chvíli vyšel z domu mladý Drak, nápadně se podobající Jerrymu.

"Vy jste ten Irkmaan, co chce vidět Zammise Jeribu?" Podezíravě si mne prohlížel.

"Ano. Zammis vám jistě o mně vyprávěl. Jmenuji se Willis Davidge."

"Jsem Eston Nev, bratranec Jeriby Shigana. Ctihodný Jeriba Gothig vás přijme." Otočil se a beze slova kráčel zpět. Se smíšenými pocity jsem tedy šel za ním.

Eston Nev mne uvedl do velké místnosti, jejíž stěny i klenutý strop byly z tesaného kamene. Jerry mi říkal, že rodové sídlo je tisíc let staré. Nepochyboval jsem, že tomu tak je.

Za monumentálním stolem seděl starý Drak mohutné postavy, který při mém vstupu povstal a šel mi vstříc. Ihned jsem poznal, kdo to je.

"Jste Gothig Jeriba, Shiganův rodič?"

Žluté oči si mne pozorně prohlížely. "Ano. A kdo jste vy, Irkmaane? Jak to, že mluvíte tak dobře dracky a navíc s přízvukem jako můj syn Shigan?"

"Protože váš syn mne tomu naučil."

"Vy jste znal mého syna?"

Nějak se mi to všechno nechtělo líbit, ale nedal jsem na sobě nic znát. Jenom jsem udiveně řekl: "Což vám kontrolní komise o tom nic neřekla?"

"Bylo mi sděleno, že můj syn zahynul v bitvě o Fyrinu 4 před šesti vašimi roky. Co vlastně sledujete, Irkmaane?"

Pohlédl jsem na mladého Neva, ale ten mne sledoval stejně nedůvěřivým pohledem jako Gothig. Co to všechno má znamenat?

"Váš syn nebyl zabit v bitvě. My oba jsme ztroskotali na Fyrině 4 a žili tam spolu déle než rok. Shigan tam porodil Zammise, ale něco se při tom stalo a váš syn zemřel. Staral jsem se o Zammise, vychoval ho, a pak nás našla kontrolní komise a ..."

"Dost! Dost už toho vymýšlení a žvanění! Přijel jste nás vydírat nebo zneužít mého vlivu k nějakým nekalým účelům?"

Zamračil jsem se. "Nic takového nemám v úmyslu. Slíbil jsem Zammisovi, že ho navštívím a svůj slib plním. O nic jiného mi nejde."

Do starcových očí vstoupily slzy zlosti. "Žádný Zammis neexistuje! Rod Jeribů skončil Shiganovou smrtí!"

Vytřeštil jsem oči a přímo zařval. "To je lež! Staral jsem se čtyři roky o Zammise, protože jsem to přísahal umírajícímu Shiganovi! Což vám komise zamlčela Zammisovu existenci?"

"K věci, Irkmaane, můj čas je drahý!"

"Ale já skutečně byl na Fyrině 4 s vaším synem! Jak jinak bych se naučil dracky a navíc s jeho přízvukem? Když Shigan umíral, tak ..."

Starcovy žluté oči se změnily ve dva ledové krystaly. "Irkmaane, nechcete-li mi sdělit pravý účel své návštěvy, dám vás vyhodit!"

Něco mne napadlo. "Tak dobře. Ale pak mi musíte vysvětlit, jak je to možné, že znám celou genealogii vašeho rodu! Během dlouhých zimních večerů mě ji Shigan učil a já se ji naučil nazpaměť!"

Gothig se zarazil. "Vy znáte ..."

"Ano!"

"Tak tedy mluvte!"

Nabral jsem dech a začal. Když jsem dospěl k stosedmdesáté generaci, Gothig klesl na kolena a plakal. Pak náhle povstal. "Ano, Irkmaane, je nesporné, že jste musel Shigana znát." Pohlédl mi upřeně do tváře a oči mu zahořely nadějí. "A vy tvrdíte, že - že se narodil Zammis?"

"Samozřejmě. Ale nechápu, proč vám komise lhala!"

Gothig se vztýčil do plné výše. "To si samozřejmě zjistíme, Irkmaane. Mimochodem, přeslechl jsem vaše jméno!"

"Willis Davidge."

"Zjistíme si to, Davidge!"

Gothig mne ubytoval ve svém domě, což jsem uvítal, protože mi zbývalo necelých jedenáct set kreditů, ale dlouho jsem se tam nezdržel. Gothig zahájil rozsáhlé šetření a spolu s Nevem jsme byli poslání do hlavního města Sendienu, vybaveni doporučujícími listy a osobními dopisy. Jeribův rod musel být zřejmě velice vlivný, protože i na těch nejvyšších místech nás přijali bez meškání. Nakonec jsme byli uvedeni k vedoucímu koordinačních komisí jménem Jozzdn Vrule.

Přečetl si Gothigův doporučující dopis a zamračil se. "Kde jste to sebral, Irkmaane?"

"Račte si přečíst podpis!"

"Vy se opovažujete tvrdit, že Gothig Jeribu, stařešina jednoho z nejváženějších rodů, by mohl napsat tohle?"

Nev rychle zakročil, aby předešel možným nepříjemnostem. "Máte zde protokoly komise, která pracovala na Fyrině 4. My nechceme nic jiného, než je prostudovat. Musíme zjistit, co se stalo se Zammisem Jeribou."

Jozzdn Vrule zvedl oči od dopisu. "Eston Neve, vy jste členem rodu zpřízněného s Jeriby. Snesl byste pomyšlení, že by se váš rod mohl ocitnout v hanbě?"

Nev vzplanul. Uchopil Vrule za límec kabátu a třásl jím. "Jozzdn Vrule, pokud chcete nadále kráčet po této planetě jako svobodný člověk, přestaňte žvanit a přiveďte nám Zammise Jeribu!"

Vrule sklopil oči. "Velmi dobře. Eston Neve. Hrozíte mi, když neřeknu pravdu, ale věřte mi, že pravda je daleko větší hrozbou. Ale pro vás!"

Něco načmáral na list papíru, který podal Nevovi se slovy: "Zammise Jeribu najdete na této adrese. Ale budete proklínat den, kdy jsem vám ji dal!"

Na okraji města byl ústav pro duševně méněcenné. Vešli jsme dovnitř a nebylo nám dobře. Kolem nás stáli nebo chodili Drakové a dívali se na nás prázdnýma očima. Někteří měli pěnu u úst, jiní se zase hloupě smáli nebo se chovali jako zvířata.

Tentokrát byl s námi starý Gothig Jeriba. Když jsme došli až k zadnímu traktu ústavu, ředitel nás zrazoval od vstupu do tohoto areálu souvisejícího s rozsáhlým parkem. "Raději se vraťte, dokud je čas. Tam dál není nic než trápení a bolest!"

Gothig se rozzlobil. "Zmlkněte, ty hmyze! Je-li Zammis Jeriba za touto zdí, okamžitě ho přiveďte. Jinak poznáš moc Jeribova rodu!"

Ředitelovy rty se nachvěly. "Velmi dobře. Chtěl jsem jen chránit čest vašeho rodu, ale - uvidíte sami!"

Zammis seděl mezi stromy na kamenné lavici a díval se tupě do zeleně. Ruce měl svěšeny v klíně a když jsme se přiblížili, ani se nepohnul.

"Zammisi, znáš mne?"

Drak na mne pohlédl, ale jeho oči byly prázdné. Pokleknul jsem vedle něho a vzal jeho ruce do svých. "Zammisi, jsem přece tvůj strýc! Vzpomeň si, tvůj strýc Davidge!"

Zammis natáhl ruku ke svému ošetřovateli. "Chci do svého pokoje!"

Vyskočil jsem a uchopil ho za rukáv ústavní kazajky. "Zammisi, to jsem přece já!" V zoufalství jsem se otočil ke Gothigovi a Nevovi. "Proboha, řekněte také něco!"

"Tak dost, Irkmane!" Ošetřovatel odněkud vytáhl gumový obušek a významně si s ním pohrával.

Gothig postoupil o krok. "Žádám o vysvětlení, proč je ve stavu naprosté apatie!"

Ošetřovatel nás přejel očima. "Tento - toto stvoření začalo hlásat lásku, ale představte si - lásku k lidem! Takové zvrácenosti! Aby jeho rod byl uchráněn ze skandálu a hanby, byl dán do izolace."

Prohlédl jsem si Zammise pozorněji a zatrnulo mi. "Co jste mu to udělali, vy čuboi kiziadové! Podrobili jste ho šokové terapii nebo jste ho nacpali nějakými svinskými drogami, abyste mu vymyli mozek?"

Ošetřovatel se nám mne osopil: "Tomu nemůžete rozumět, vy Irkmane! Vše co s ním děláme, je jen pro jeho dobro. Chceme jen, aby se mohl vrátit do druhého společenství tak, aby tam mohl obstát a nepotřísnil hanbou svůj rod. Co je na tom špatného?"

Vzpomněl jsem si, jak se ke mně chovali mí vlastní krajané, jakmile jsem projevil sebemenší náznak sympatie k Drakům. "Nevím", řekl jsem v rozpacích. "Snad z vašeho hlediska máte pravdu, ale zdá je to dobré či špatné - prostě nevím."

Pohlédl jsem na Gothiga, ale ten jen odvrátil hlavu. Zřejmě byl ve stejných rozpacích jako já. Přistoupil jsem k Zammisovi a vzal jeho ruku do svých dlaní. "Zammisi!"

Zammis pohlédl na mou ruku, a pak zvedl hlavu. Zdálo se mi, jakoby se v jeho očích cosi rozsvítilo. Roztáhl mi prsty a začal počítat: "Jedna, dva, tři - čtyři, pět!" Znovu mi pohlédl do očí a zdálo se mi, že náhle vyrostl. Přitiskl si mou ruku ke tváři. "Strýčku, strýčku", zvolal radostně, "slíbil jsem, že na tebe nezapomenu!"

Celý Jeribův rod se přestěhoval na planetu Fyrine 4, která od té doby nesla jméno "Planeta přátelství". Od té doby, co jsme zde vytvořili stále se zvětšující kolonii, přestal jsem počítat roky. Denně jsem chodil navštěvovat Jerryho hrob, vedle něhož jsme společně s Nevem, Zammisem a jeho synem Tyem, pohřbili starého Gothiga.

Jednoho rána jsem klečel u obou hrobů a vzpomínal, jak před lety jsem klečel na témže místě, zahalen do pokrývek z hadí kůže. Moře bylo stejně rozbouřené jako tehdy a ve vzduchu bylo cítit blízkost zimy. Pohlédl jsem na své staré zjizvené a vrásčité ruce. "Jerry, odpusť mi, ale já už tu nemohu zůstat. Nesmíš mne špatně chápat, je to tu hezké a všichni mne mají rádi. Ale, Jerry, když já jsem tak sám!"

Za mnou se ozvaly kroky. Byl to Ty s dítětem v náručí.

"Byl bych ti vděčen", řekl s nesmělým úsměvem, "kdybys ho naučil všemu, co má znát. Posloupnost rodu, Talmana a něco o životě na Planetě přátelství. Asi to, co jsi učil mne."

Vzal jsem dítě do náruče a prohlížel je. "Ano, je to opravdu celý Jeriba. A co dělá tvůj rodič, Zammisi?"

"Má se celkem dobře a pozdravuje tě."

"Měl by víc chodit na čerstvý vzduch! Vyřiď mu, aby nakopl doktora a přišel se podívat na jeskyni. Procházka mu určitě udělá dobře."

"Vyřídím, strýčku", usmál se Ty. "Ale nepotřebuješ tady něco?"

Poškrabal jsem se na zátylku a přikývl. "Toaletní papír a také pár lahví whisky - počkej, tu whisku škrtni. Jinak mám všechno, co potřebuji než tvůj synek bude mít rok."

Ty se uklonil. "Ať se vám tu oběma dobře daří!"

"Určitě bude. A nezapomeň na ten toaletní papír!"

Ty se znovu uklonil a odcházel ke kolonii, kde jsme s ostatními žil déle než rok, než jsem se odstěhoval sem, do své staré jeskyně. Jako tehdy jsem sbíral dřevo, udil hadí maso a čelil zimním strastem. Zde jsem také vychoval Zammisova syna Tya, který mi teď předal k výchově svého syna, Haesmiho.

Usmál jsem se na dítě. "Tvůj syn, maličký, se bude jmenovat Gothig a jeho syn Shigan. Tím se celý cyklus uzavře a začne nový."

S dítětem v náručí jsem pomalu kráčel ke skalní úžlabině, kde byl vchod do jeskyně.

Překlad a úprava - MM